

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul XI Nr. 142 MAI 2015 *Apare în ULTIMA ZI a lunii* **2,5 lei**

Director fondator: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor-şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
Marius Prichici OP 32, CP 157 Bucureşti, tel.: 0746700117, e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com
SITE: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial Eclipsa
Actualitate Ce-aţi pierdut din vedere
Atitudini Frauda donării de organe (II)
Corespondenţă Mărturii despre neînvinşi
Comerţul de subzistenţă
Presă legionară interbelică (XIX)
Spiritualitate Oastea Domnului (II)
Diverse Manipularea vremii (II)
Ce nu ştiaţi despre vaccinuri
Dezvăluirile unui pădurar
Moştenirea Codreanu (XV)
Concurs, Poşta Redacţiei

Editorial

ECLIPSA

Luna aceasta s-au împlinit **22 de ani de la moartea lui Horia Sima**, în vârstă de 87 de ani. S-a stins din viață în Germania, pentru că i s-a oprit stimulatorul cardiac în timp ce-și număra pașapoartele false.

Cu prilejul comemorării, sub titlul de "Document", **internetul a fost invadat de scrisoarea deschisă a preotului Liviu Brânzaș către dr. Șerban Milcoveanu.** Părintele era indignat de apariția cărții dr. Milcoveanu intitulată "Corneliu Zelea-Codreanu altceva decât Horia Sima". Epistola i-a fost publicată post mortem în **1999**, în suplimentul "Gazetei de Vest", sub titlul "Horia Sima, Comandantul". Acum această scrisoare - "document", vezi Doamne! - a fost **scoasă de la naftalină.** Pentru că e numai bună pentru omagierea **comandantului exclus din Mișcare în 1954**: laude deșucheate ignorând realitatea, repetate obsesiv, și, în același timp, atacuri perfide la adresa codreniștilor.

Pentru cititorul neavizat s-ar putea să pară o dispută internă a Legiunii, o ceartă în familie, cu normala proiecție negativă asupra întregului. **Nici gând!** Așa cum observă mulți legionari notorii (Dumitrescu-Borșa, Papanace), simismul este crescut pe trunchiul Legiunii, dar este un vâsc, un parazit care numai s-a hrănit din seva Mișcării, deformându-i doctrina. Foarte important: **disidentul**, conform DEX, este o "persoană care are opinii deosebite față de colectivitatea, organizația etc. din care face parte". **SIMA este cel care s-a abătut de la principiile legionare, nu codreniștii. Deci el și adepții lui sunt disidenții!**

De prin 2005, de când am publicat serialul "Din culisele Legiunii", eu personal n-am mai dedicat nici un articol lui Sima. Speram să n-o mai fac niciodată. Dar, pentru că noi **am rămas "câinii de pază ai Legiunii"**, cum spunea Șeful, trebuie!

***PR. BRÂNZAȘ spune că a scris PENTRU GENERAȚIILE CARE VOR VENI**, să știe că Horia Sima a fost un erou.* Să se fi schimbat așa radical definiția eroului în ultimul secol?!

DE ACEEA SCRIEM ȘI NOI. PENTRU ACEIAȘI. Ar fi stupid să ne bălăcim în continuare în minciuni după 20 de ani de la aflarea adevărului.

Bineînțeles că **n-o să vă plictisesc cu abaterile lui Sima** de la linia Mișcării trasată de Căpitan - motiv pentru care a apărut diferențierea ireductibilă **simism – codrenism.**

Voi răspunde pe scurt "nelămuririlor" simiste. Pentru că așa e frumos, așa e bine, așa e moral: să nu lași lucrurile neexplicate. Mai ales că **în iulie vor serba nașterea lui,** în septembrie "marea biruință", și ar fi **penibil să citim aceeași scrisoare...**

DE CE ÎL URA LUMEA PE SIMA

"Cred că este de mare importanță constatarea că de 50 de ani nu s-a aflat nici un dușman învederat al Mișcării Legionare care să spună măcar un singur cuvânt de apreciere la adresa lui Horia Sima. Toți îl urăsc! De ce?" se întreabă preotul.

Am putea să răspundem cu aceeași ironie ieftină pe care o abordează sfinția sa de la început la sfârșit: nu ne miră deloc că-l urau toți! Ce cuvânt de apreciere poți avea pentru el?!

Dar replicăm serios: dacă într-adevăr comuniștii l-ar fi urât pe Sima, îl prindeau și-l omorau sau îl aduceau în țară și-l băgau la închisoare, ca pe comandantul legionar Puiu Traian, răpit din Berlinul de Vest! Dar le convenea Sima...

Oare pentru că *"sub comanda lui Legiunea a fost mereu o primejdie pentru ei și nici o clipă nu a încetat lupta"*? (așa susține pr. Brânzaș).

Marea majoritate a legionarilor din exil îl părăsiseră după ultima lui ispravă (povestea cu copilul din flori făcut cu soția camaradului care-l adăpostea și-l hrănea!). Iar legionarii din țară erau în închisori! Deci cine să luptă "sub comanda lui", cei care-l părăsiseră, sau cei în lanțuri?

"Ați putea să ne faceți să înțelegem de ce s-au temut de Horia Sima dușmanii Mișcării – mai ales comuniștii – dacă a fost un om atât de puțin dotat intelectual și moral? Un om mediocru și instabil nu reprezintă nici un pericol pentru nimeni".

Exact! De asta l-au și lăsat comuniștii în pace pe Sima, pentru că era mediocru și instabil. De unde reiese că s-ar fi temut de el?!

"Ne putem mira cât de proști erau bolșevicii care obligau pe legionari să părăsească pe Horia Sima. Dacă el era cel ce se străduia - după opinia dvs. – să gareze trenul Legiunii pe o linie moartă, de ce nu-l lăsau bolșevicii să-și ducă opera până la capăt?"

Opera de distrugere a Mișcării era deja la capăt în anii 50: Sima nu prea mai avea ce face în plus.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII SIMIST (EXEMPLU)

"Noi vă putem dovedi că oastea, bătăliile și morții din Legiunea condusă de Horia Sima reprezintă exact istoria eroică a Mișcării Legionare din ultima jumătate de veac".

Serios? Când a condus Sima ceva? La 3 septembrie 1940 NU, la 21 ianuarie 1941 NU, rezistența din munți, NICI atât! Punct.

"Cine a dus Legiunea la un asemenea moment de importanță istorică?" se întreabă dl. Brânzaș cu referire la participarea legionarilor la guvernare în septembrie 1940.

Căpitanul, evident, că doar nu Sima, peste noapte, hocus-pocus, cum crede pr. Brânzaș (și toți simiștii)! Da, rețineți: "marea biruință" de la 6 sept. 1940 (cum o numesc simiștii), se datorează tot Căpitanului, nu lui Sima! Au fost necesari 10 ani de jertfe! Și au fost consumați în doar 4 luni (sub conducerea lui Sima)!

E clar ce înseamnă să fii simist?

"El, Horia Sima, l-a ridicat pe Căpitanul din mormânt și l-a arătat lumii în chip de victimă nevinovată. Când zic <<scoaterea de sub beton>> nu mă refer la actul material al lucrării, care s-a făcut în prezența familiei Căpitanului, ci la actul politic care a făcut posibil acest lucru".

"Actul politic" al lui Sima? A organizat la Brașov și Constanța detronarea regelui de la București, cu petarde și pistoale vechi, iar el stătea pe graniță deghizat și pregătit să fugă! Tentativa a eșuat și noroc cu gen. Coroamă care a refuzat să tragă în manifestanții din fața Palatului Regal! Meritul pentru "actul politic" de la 6 sept. 1940 îi revine deci lui Coroamă.

UNDE A FOST MIȘCAREA CODRENISTĂ

"Ziua de naștere a lui Horia Sima era sărbătorită la Aiud, alături de celelalte momente legionare (...) Unde era atunci Mișcarea Legionară "codrenistă", cine o comanda, care era numărul celor care o alcătuiau și care sunt faptele ei de rezonanță istorică?

Degeaba vă osteniți să scoateți din neant o entitate care n-a existat în realitate niciodată așa cum încearcă unii să o impună".

Unde era Mișcarea Legionară "codrenistă" în vremea comunismului? O parte în închisori, iar alta, mult mai mică, în exil.

Cine ce să comande în închisoare?! Iar în exil codreniștii au fost conduși de triumviratul Gârneață – Papanace – Iasinschi. (Și au făcut, în principal, același lucru ca și simiștii, mai puțin intrigile: și-au scris memoriile, au publicat articole și au reeditat cărțile legionare clasice.)

Altă parte murise pe front, iar partea cea mai importantă fusese lichidată în septembrie 1939.

"... părintele Dumitrescu-Borșa a dat un examen hotărâtor (n. n.: la Aiud), care a arătat în mod clar și definitiv, că nu era el cel chemat și demn de a fi urmașul Căpitanului. Păcat de eroismul său din Spania!"

Tocmai că nimeni nu s-a considerat demn de a fi urmașul Căpitanului, nici măcar comandanții Bunei Vestiri (printre care și pr. Dumitrescu-Borșa), în vreme ce Sima, da!

O comparație între cei doi ar fi posibilă doar în condiții identice: să-l fi văzut pe Sima 16 ani în închisoarea comunistă! Apropos: el – în calitate de șef suprem, nota bene - cu eroismul din ce perioadă se poate lăuda? Cu eroismul altora, al celor din munți?!

APOTEOZĂ:
MARTIRII TEMNIȚELOR ȘI ADULTERUL SIMA

"Acei tineri superbi, dintre care o parte și-au găsit sfârșitul în temnițele comuniste, rămânând până la moarte sub ascultarea lui Horia Sima, ridică glasul din adâncul mormintelor fără cruce și strigă tuturor detractorilor".

Puteau să ia atitudine, când erau închiși? Ce-ar fi trebuit să facă, declarații de presă?

"Virgil Maxim a înțeles, ca puțini dintre legionari, că Horia Sima a reprezentat cel mai fidel spiritul legionar pe linia Căpitanului. Dacă un om cu o atât de profundă viziune și trăire religioasă a avut această credință, nu știu cine s-ar putea găsi să-l contrazică cu argumente valabile".

Virgil Maxim nu citise memoriile lui Sima, pentru că nu apăruseră încă!

De exemplu, simiștii o țineau sus și tare că șeful lor nu fugise din țară în portbagajul unei mașini, că era o calomnie ordinară. Până când au apărut memoriile lui Sima și în țară (1995). Atunci au înțepenit: deci nu era calomnie!

Și-au revenit însă repede. Păstrează tăcere de mormânt asupra subiectului și au reluat cu frenezie mai mult decât suspectă partitura eroului. *Acum e și mai clar ce înseamnă să fii simist?*

Sfântul închisorilor, Valeriu Gafencu, pus alături de adulterul Sima? Ce porcărie!

E clar ce înseamnă să fii simist!!

ECLIPSA

De mai bine de jumătate de secol Legiunea trece printr-o serioasă și nemeritată ECLIPSĂ. Dr. Al. Ronett (frate de Cruce din vremea Căpitanului, devenit unul dintre apropiații lui Sima și trezit astfel la realitate), concluzionează în cartea *"O pacoste sau un destin vitreg?"* că ECLIPSA LEGIUNII se datorează nu atât multilor dușmani, cât *pacostei* purtând numele "Sima".

În schimb, unii îl urmează: "Noi l-am iubit și l-am urmat pentru că ne-am regăsit în el: în scrisul lui, în faptele lui...".

Noi nu! *Asta e diferența simism – codrenism.*

Nicoleta Codrin

NOTE REDACȚIONALE:

1. **Pr. Liviu Brânzaș, născut în 1930,** era adolescent la terminarea războiului. A fost **arestat în 1951 pentru activitate anticomunistă** și condamnat la 25 de ani de muncă silnică, fiind eliberat 13 ani mai târziu,

Dr. Șerban Milcoveanu, născut cu 19 ani mai devreme, în 1911, **a cunoscut Mișcarea, personalitățile ei și pe Căpitan în 1935,** prin intermediul vărului său, prințul diplomat și comandant legionar Alecu Cantacuzino. Dr. Milcoveanu a fost **șeful studențimii române pe țară în perioada 1937-1940,** supraviețuitor al masacrului elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1940 (a fost **închis cu Căpitanul la Râmnicu Sărat.** Imediat după 1990, în calitate de martor al epocii, a scris **numeroase cărți evidențiind diferența între Fondatorul Legiunii și epigonul lui, fapt ce i-a atras ura nemărginită a adepților lui Sima.**

2. Cei care au uitat sau care nu cunosc **abaterile lui Sima** de la principiile legionare au la dispoziție **numerele vechi ale ziarului (2005 – 2006) și site-ul www.zelea-codreanu.com, la rubrica Doctrină** (subcapitolele *Abateri de la doctrină* și *Întrebări și răspunsuri*).

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE

"Dacă nu vrei să-ți pierzi slujba, nu te mai juca cu drujba!"

Mii de persoane au fost prezente la protestele din luna mai împotriva defrișării României, în aproape 40 de localități din țară și din diaspora.

PROTESTE de proporții sunt anunțate la începutul fiecărei luni, unul dintre acestea având loc de Ziua Mediului, 5 IUNIE.

Ca de obicei, televiziunile au minimalizat amploarea manifestațiilor, iar ziarele nu au scris nimic. Cine are probleme cu estimarea numărului de participanți, are la dispoziție înregistrările video de pe internet. ***"Vă rugăm să ne scuzați, eram mai mulți decât ați învățat să numărați!"...***

La **BUCUREȘTI** cca **3.000 de persoane** s-au adunat în Piața Charles de Gaulle pentru a protesta împotriva despăduririlor abuzive.

Oamenii au venit cu pancarte cu mesaje interesante: *"Nu corporația face legislația", "Așteptăm la DNA fabrica de cherestea", "Toate partidele ne taie pădurile", "Codru-i frate cu poporul, nu cu drujba și toporul", "Mafia defrișează, Iohannis protejează", "Un copac de mai tăiați, o să ajungeți spânzurați"!*

Bucureștenii au spus că acesta este de abia începutul. **Klaus Iohannis** fost a criticat la portavoce pentru decizia de a introduce în CSAT subiectul defrișărilor, un gest pentru a închide gura străzii, și **i-au făcut o dedicație: *"Dacă nu vrei să-ți pierzi slujba, nu te mai juca cu drujba"!***

"Parlamentul vinovat, pentru codrul defrișat", au strigat, totodată, oamenii și au cerut o lege prin care minimum 33% din teritoriul României să fie împădurit și să se interzică defrișarea și furtul de lemne:

"Avem 31% munte din care doar 51,9% este acoperit de pădure, 36% deal cu pădure în proporție de 37,2% și câmpie 33% cu 10,9% pădure. Noi, toți cetățenii României, trebuie să restabilim echilibrul natural".

Manifestația a fost **apolitică**: *"Așa cum ne-am mobilizat pentru Roșia Montană și împotriva exploatării gazelor de șist, așa ne mobilizăm și pentru păduri".*

De asemenea, la BERLIN, BRUXELLES, COPENHAGA, LONDRA, MADRID, PARIS, KOSOVO, VIENA, MONTREAL și TORONTO românii au organizat manifestații contra despăduririi României.

Mai multe ambasade ale Austriei au primit scrisori despre practicile companiei Schweighofer. Au fost trimise scrisori și clienților firmei austriece.

La **GALAȚI** s-a scandat: *"Schweighofer, vrei pădurile, venim cu topoarele"*. (Schweighofer este una dintre firmele care ne distrug și ne fură codrii).

La **SF. GHEORGHE protestul** a fost formulat în **trei limbi** pentru a opri defrișările și fabrica Schweighofer de la Reci care funcționează fără autorizații. În plin scandal internațional legat de practicile frauduloase, compania Schweighofer a deschis noua fabrică de cherestea de la Reci! Organizațiile de mediu reclamă lipsa mai multor autorizații.

La **TIMIȘOARA**, organizatorul protestului, Bogdan Bocșa (40 ani), inginer IT, a lansat apelul pentru ieșirea în stradă pe Facebook. A fost protestatarul cu nr. 1 din Piața Operei și avea cu el o sacoșă plină cu pancarte.

L-au acostat jandarmii, amenințându-l cu un proces și somându-l să spargă adunarea care protesta pașnic, fără să scandeze nimic, ci doar afișându-și în liniște pancartele pe care erau scrise nemulțumirile lor.

"Mi-au arătat legile și mi-au zis că, fiind adunare publică, trebuia să declarăm în prealabil la Primărie. Eu am răspuns că de fapt este manifestare cultural-artistică și că nu trebuie declarată. Le-am zis să-mi demonstreze că adunarea publică nu e manifestare artistică.

Mi-au zis că ne dau jumătate de oră ca să abandonăm încercarea de protest. Le-am zis că o să vorbesc cu oamenii și o să decidem toți. Cu toții am hotărât să mergem să ne plimbăm prin oraș. ***Nu am scandat nimic, doar ne-am afișat pancartele****"*.

Ar fi putut să stea comod acasă în fața televizorului sau a calculatorului. A preferat să ia atitudine.

La **CLUJ** încă de la prima strigare peste **5.000** de clujeni au ieșit în stradă pentru păduri, întăriți cu maramureșenii din Borșa și moții din Câmpeni, Mărișel, Muguri-Răcătău. Moții au protestat dimineața în centrul CÂMPENIULUI, apoi au plecat la Cluj și au participat și la protestul de aici.

La **BRAȘOV** peste **700** de persoane (conform declarației oficiale a Jandarmeriei) au participat la protestul împotriva despăduririlor abuzive. Dacă la ora 16.00, la locul din fața Prefecturii se adunaseră aprox. 150-200 de oameni, până la final numărul acestora a crescut progresiv, ajungând la 700.

"Veniți cu toții și strigați tare că România nu e de vânzare", "Secetă și inundații, dacă ne tăiați copacii", ***"Copacii tăiați, țepe pentru deputați"****, "Avem o bucurie, hoții în pușcărie!"* (Brașovul are un număr record de parlamentari și alți politicieni cu probleme penale – n. r.), sunt câteva dintre scandările care s-au auzit pe parcursul marșului pe traseul din Centrul Vechi. De asemenea, s-a strigat împotriva companiei Kronospan de la Sebeș (producător de formaldehidă), care are o fabrică și la Brașov.

Protestul de la Brașov s-a desfășurat în mod pașnic, fără nici un incident. Oameni de toate vârstele, de la copii la bunici, pancarte cu mesaje pentru guvernanți, scandări cu rime ingenioase, trubaduri cu chitare și tobe, doamne în costume populare și bicicliști. Iar la final, o **amendă-record, de 5.000 de lei! Pentru că ar fi mărșăluit în afara traseului!! Amenda va fi însă contestată,** după cum au spus organizatorii protestului. Dl. Tiberiu Duluman, cel care a depus notificarea la Primărie, a semnalat faptul că membrii Comisiei de Circulație au modificat fără aprobarea sa acest traseu (fapt împotriva legii) și consideră că excluderea zonei Republicii – Piața Sfatului (ambele pietonale și cele mai intens circulate din Centrul Vechi), nu se justifică.

Poliția ne amendează, jandarmii ne amendează, ANAF-ul ne amendează, Bănicioiu vrea și el să ne amendeze...mai sunt și alții... România chiar funcționează cu amenzi și cu taxe letale? Toate aceste scârbe nu-și dau seama că nu noi trăim din banii lor, ci invers?!... Sperăm să sosească ziua în care se vor ascunde precum milițienii în '90...

***

Activistul brașovean **Erwin Albu**, plecat la sfârșitul lui aprilie într-o **călătorie pe bicicletă** prin Europa, spre orașele ce găzduiesc principalele instituții europene, a purtat **mesajele împotriva despăduririlor** abuzive din România printre europenii din toate colțurile continentului **și pe la sediile de instituții ale UE.**

În ciuda primirii bune de care a avut parte, Erwin a povestit însă că la **Curtea Europeană de Justiție** nu a putut ajunge. *"La această instituție nu ai voie să intri cu un tricou cu mesaj de salvare a pădurilor. În schimb, poți intra liniștit cu tricouri care promovează Coca Cola, Mc Donald's sau Monsanto și alte obiceiuri nesănătoase.* Purtam un tricou cu următorul mesaj pentru salvarea pădurilor României la Luxemburg. *<<Save the Romanian forests! E.U., where are you? European Corporations cut trees and plant corruption in Romania>>*".

Pe data de 9 mai, când românii protestau la București, Focșani, Iași, Sibiu, Timișoara, Brașov, Galați, Sf. Gheorghe etc., Erwin Albu a ajuns la **sediul de la Strasbourg al Parlamentului European.** I-a pus în mare încurcătură pe agenții de pază care nu au știut dacă era sau nu cazul să îi permită intrarea. În cele din urmă **i-au arătat ieșirea,** deși gestul înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât **îngrădirea dreptului la liberă exprimare, și deși era *Ziua Porților Deschise*!**

Sursa: www.romaniacurata.ro

***

Vin americanii

Prin anii 50 românii ar fi făcut stop cardiac de

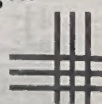

bucurie la auzul acestor cuvinte. Ar fi murit în masă de inimă!

I-au așteptat jumătate de secol. Ascultau înfrigurați posturile occidentale de radio să vadă CÂND vin americanii. Nu dacă, asta era o certitudine în mintea multora, nu se știe de ce: nu ei ne dăduseră pe mâna rușilor?!

(continuare în pag. 13)

Redacția

FRAUDA DONĂRII DE ORGANE (II)

continuare din numărul trecut

În "moarte cerebrală". Dar "cât de mort"?

Când este vorba de moartea unui om ar trebui mai întâi să răspundem la întrebarea *"ce este omul"*? Fiindcă deja de aici începe controversa.

Printre suporterii ipotezei morții cerebrale se află mulți susținători ai unei imagini biologic-materialiste despre om, care reduce existența umană la fenomenele măsurabile "științific" și "explică" gândirea sau conștiința umană cu ajutorul proceselor biochimice, respectiv electrice, la nivelul creierului. Dar oare așa să stea lucrurile în realitate?

Definiția "morții cerebrale" este foarte controversată între neurologi: oare "linia zero" în EEG dovedește cu adevărat încheierea oricărei activități electrice în creierul mare? Atunci de ce mai poate fi dovedit un rest de activitate când se face un EEG nazofaringian (se introduce un electrod prin nas până în apropiere de membrana creierului unde este situat simțul mirosului - Riechhirn)? Și ce semnifică faptul că și creierul unui "mort cerebral" poate continua să producă hormoni?

Apropos de ceea ce ne definește mai mult ca oameni, vă invităm să vă gândiți la următorul lucru: când încetează activitatea creierului, inima poate continua să bată. Când încetează activitatea inimii, în mai puțin de câteva minute încetează și orice activitate a creierului!

Asociația germană "Initiative KAO" ("Informare critică despre donarea de organe") a formulat următoarele idei cu privire la **procedura dubioasă a declarării morții cerebrale:**

= Pierderea completă a funcțiilor cerebrale = "moartea cerebrală" = nu se poate constata cu certitudine.

= Viața și moartea nu pot coexista într-un om. Poate un om să fie "mort" și în același timp să aibă organe vitale de donat??

- "Moartea cerebrală" este o definiție strict legală și fără baze științifice, creată doar pentru a putea extrage oamenilor organe vitale fără pedeapsa legii.

- Oamenii aflați în "moarte cerebrală" trebuie hrăniți, îngrijiți, supravegheați și testați pentru compatibilitatea cu primitorii de organe. La nevoie sunt resuscitați. De asemenea, primesc intravenos medicamente pentru îmbunătățirea circulației și a activității inimii, precum și antibiotice sau heparină (care poate duce la hemoragii cerebrale!). Deci "cât de morți" sunt?

- Oamenii definiți ca fiind în "moarte cerebrală" **sunt calzi**, iar **digestia, metabolismul și respirația celulară funcționează.** De obicei sunt subfebrili, dar ocazional pot dezvolta și febră. Tensiunea nu este constantă, ci crește la diverse șocuri. Mai ales în timpul prelevării organelor.

- La oamenii aflați în "moarte cerebrală" **au loc în continuare diviziunea celulară și chiar vindecarea rănilor.** Sistemul renal este intact, se filtrează în continuare sângele, iar urina se elimină. **Sunt produși în continuare hormoni, chiar și cei "fabricați" în creier,** a căror prezență poate fi dovedită în fluxul sanguin.

- Cei aflați în moarte cerebrală pot reacționa la stimuli externi. De asemenea, apar mișcări ale membrelor superioare și inferioare.

- Cel mai impresionant este faptul că femeile aflate în "moarte cerebrală" în unele cazuri pot aduce pe lume un copil sănătos. Cea mai lungă perioadă de sarcină cunoscută până acum a unei femei aflate în moarte cerebrală a durat 107 zile; ea a dat naștere prin cezariană unui băiețel, care ulterior s-a dezvoltat normal.

- Donatorul este **legat de mâini și de picioare**, pentru a se evita mișcările; **la un mort nu este nevoie de asemenea măsuri!!**

- Donatorul este **dezinfectat** și acoperit cu pansamente sterile; **la un mort nu este nevoie de asemenea măsuri!!**

- Donatorului i se administrează medicamente relaxante și adesea cu efect anesteziant; **la un mort nu este nevoie de asemenea măsuri!!**

Mulți anesteziști renunță însă, la sfatul anumitor organizații medicale, la utilizarea analgezicelor. Problema Asociației Medicilor este că aplicarea procedurilor de anestezie confirmă faptul că la persoanele aflate în "moarte cerebrală" este vorba de fapt de oameni încă vii, capabili să simtă durerea în timpul prelevării organelor.

Notă: Despre anestezierea morților cerebrali:

În contextul donării de organe s-a întâmplat tot mai des să se observe așa-zisele "reflexe spinale", adică mișcări spontane ale morților cerebrali, care evident deranjează procedura de recoltare a organelor acelor persoane. Așa s-a început cu anestezierea "morților" sau cu administrarea unor medicamente care să ducă la relaxarea completă a mușchilor!

Întrucât un pacient nu are voie să mai aibă nici o urmă de medicament în sânge, DSO (Asociația Germană pentru transplantare) recomandă "pentru evitarea reacțiilor autonome administrarea de substanțe relaxante (de ex. Pancuronium 0,15-0,20mg/kg/greutate corporală), iar creșterea indusă vegetativ a tensiunii și a frecvenței cardiace poate fi evitată prin administrarea, de ex., de Fentanyl 0,1-0,3mg/kg/greutate corporală".

Ce este "creșterea indusă a tensiunii" și ce este Fentanyl-ul?

O creștere indusă vegetativ a tensiunii apare când "ne sare inima în gât", când începem brusc să transpirăm, când tragem o spaimă soră cu moartea. Atunci se vede reacția sistemului nervos vegetativ. Creșterea tensiunii vine de la producția accelerată de adrenalină. Adrenalina apare în situații de frică, durere sau stres îngrozitor.

Fentanyl-ul nu este un simplu medicament, este un opiat și un anestezic de vreo 120 de ori mai puternic decât opiumul!!

Aici este momentul în care trebuie să ne întrebăm de ce oare se consideră că "mortul" ar putea trece prin asemenea stări de frică, durere sau stres îngrozitor încât să aibă nevoie de asemenea anestezice??

Vă lăsăm să judecați singuri!!

- În timpul prelevării de organe medicii anesteziști sunt obligați să mențină funcțiile vitale ale donatorului până când ultimul organ a fost înlăturat. Dacă e nevoie, administrează medicamente, lichide, chiar sânge proaspăt sau plasmă pentru a asigura echilibrul metabolic al donatorului. Pacienții aflați în "moarte cerebrală" rămân conectați la aparatele de ventilație și la monitoare până la inducerea stopului cardiac.

- La o prelevare multiviscerală - care durează mai multe ore - "donatorul" branșat la aparatul de ventilație este "prelucrat" de diverse echipe coordonatoare de transplant, alcătuite din până la 20 de medici.

Aspecte dubioase și/sau ilegale

"Când informăm societatea despre prelevarea de organe, nu mai obținem organe". (prof. Pichlmair)

Oamenii primesc informații distorsionate, cu toate că Ministerul Sănătății și alte organisme competente sunt responsabile cu elucidarea "actului de transplantare". Suntem practic dezinformați atunci când semnăm: "Sunt de acord cu înscrierea mea ca donator voluntar postmortem..." din moment ce organele sunt extrase dintr-un corp cu metabolism activ, deci viu!!

Drepturile individuale și de confidențialitate a datelor pacienților sunt anulate: medicii sunt obligați să anunțe la cel mai apropiat centru de transplantare orice potențial donator de organe. Această informare se face fără înștiințarea și acordul aparținătorilor.

De exemplu în 2012 au fost raportați în Germania de către secțiile de urgență 2594 de potențiali morți cerebrali, la care au fost chemați coordonatorii de transplant ("agenții autorizați" sau "contabilii morții cerebrale"), iar "moartea cerebrală" a putut fi diagnosticată doar la 1584 dintre aceștia (61%), dintre care 1046 au fost transformați în donatori de organe (66% din cei cu eticheta de "moarte cerebrală" și 40% din numărul total).

Se cunosc deja mii și mii de cazuri când oameni diagnosticați cu moarte cerebrală și-au revenit după ce au fost îngrijiți corespunzător și trăiesc în continuare, bine sănătoși. Deci cum poate o metodă de diagnosticare să fie "sigură" când "morții cerebrali" se trezesc??

Zach Dunlop, de exemplu, este un tânăr care a avut norocul să aibă un văr asistent medical de terapie intensivă, care nu s-a mulțumit cu diagnosticul de "moarte cerebrală" primit de la medicii care deja se pregăteau să recolteze organele, ci și-a scos briceagul și l-a zgâriat pe talpă pe Zach, astfel obținând o reacție care i-a dovedit că acesta era încă în viață!! Zach și-a revenit și trăiește și acum bine mersi. Iar la interviu a povestit cum îi auzise pe medici diagnosticându-l cu moartea cerebrală!!

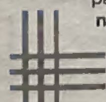
Tot mai multe spitale au coordonatori de transplant proprii.

Potențialii donatori sunt tipizați deja înainte de constatarea morții cerebrale. Ei primesc uneori preventiv și antibiotice, în interesul primitorilor de organe.

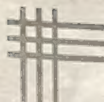
Din 100 de pacienți susceptibili de a deveni donatori, 94 nu dețin card de donator și nu și-au dat personal niciodată consimțământul pentru a li se recolta organele.

Activitatea echipelor mobile de diagnosticare a morții cerebrale, care sunt trimise de centrele de transplant în "clinicile donatoare" **încalcă legea transplantului.** Această lege stabilește că moartea cerebrală ireversibilă trebuie confirmată de doi anesteziști reanimatori cu experiență în terapie intensivă, sau de un anestezist reanimator și un neurolog sau un neurochirurg. **Independența însă nu este garantată atunci când cel care pune diagnosticul vine de la centrul de transplant.** Legea stabilește clar separarea strictă între confirmarea morții cerebrale și prelevarea de organe.

Anesteziștii reanimatori sunt obligați să confirme moartea cerebrală – în scopul prelevării de organe – de două ori la interval de 12 ore. Durata de așteptare se poate reduce însă la zero prin analize suplimentare cu diverse aparate.

- Există multe **diagnostice eronate**, un alt aspect care nu e deloc de neglijat: De exemplu, între anii 2000-2005, dr. Deutschmann, pe atunci directorul unei echipe de transplant, a analizat şi studiat **224 de protocoale de moarte cerebrală semnate de doctori. La 70 de cazuri (deci o treime!!), protocoalele erau greşite sau incomplete.**

- Se exercită presiune financiară asupra clinicilor şi asupra medicilor din spitale, pentru a participa la prelevarea de organe. Medicii şi spitalele obţin în prezent recompense financiare de la asigurările medicale şi subvenţii publice.

- Medicii din spitale implicaţi în diagnosticarea morţii cerebrale şi în prelevarea de organe obţin sume fixe de decontare, iar clinicile de donare primesc diferite sume fixe. În Germania, de exemplu, pentru scoaterea unui organ se plătesc 2.090 euro, la multi-prelevare 3.370 euro, în Croaţia multi-prelevarea se plăteşte cu 7.000 de euro, în Spania cu 6.000 de euro. Dar **plăţile efectuate ulterior de primitorii de organe se ridică la nivelul sutelor de mii de euro. Iar costurile tratamentelor cu imunosupresive pentru împiedicarea respingerii organelor transplantate aduc industriei farmaceutice câştiguri de miliarde în fiecare an!**

Aspecte etice şi morale

În contextul donării de organe este foarte interesantă concepţia fiecăruia dintre noi despre viaţă. Reacţia personală la acest subiect poate fi un barometru care ne arată cum gândim cu adevărat despre viaţă, despre oameni, despre noi înşine în final.

Ca atare, dacă suntem de acord cu perspectiva dictată de industria transplantului, cum că viaţa noastră ar depinde exclusiv de funcţiile cerebrale, atunci într-adevăr viaţa ia sfârşit prin dispariţia funcţiilor cerebrale măsurabile tehnic, aşa-zisa moarte cerebrală. După motto-ul "scos ştecherul din priză – stins televizorul" se poate atunci utiliza restul »maşinăriei« fără remuşcări.

Mult mai dificil este să susţinem aşa ceva dacă noi considerăm corpul nostru ca un cadou, ca un templu divin, iar corpul este de fapt un instrument al sufletului.

Dacă punem sub semnul întrebării conceptul de moarte cerebrală, singura consecinţă logică este punerea sub semnul întrebării a întregii industrii a transplantului. Următorul exemplu este menit să ne demonstreze cât de îndreptăţite sunt aceste semne de întrebare:

Renumitul neurochirurg şi docent la Harvard dr. Eben Alexander a avut ocazia să se convingă pe propria piele că starea de conştienţă nu este neapărat legată de creier. Cu cuvintele lui: "*Am pătruns în lumea conştiinţei care există dincolo de limitele creierului fizic*".

Neurochirurgul s-a îmbolnăvit în 2008 şi a intrat în comă, pierzându-şi funcţiile cerebrale care controlează gândurile şi emoţiile. După 7 zile de comă, când medicii îl abandonaseră şi discutau despre debranşarea aparatelor, neurochirurgul s-a trezit brusc, şi-a revenit şi şi-a reluat viaţa normală. În cartea "Proof of heaven" el relatează trăirile pe care le-a avut şi cum acestea i-au schimbat cu totul perspectiva asupra vieţii şi morţii. A constatat din proprie experienţă că viaţa nu se sfârşeşte cu moartea clinică şi că există o stare de conştienţă care nu e legată de creier. Şi întrucât dr. Alexander Eben este o capacitate în domeniul lui, e de aşteptat să-o citească şi colegii lui, şi poate că aşa-zisa "moarte cerebrală" va fi repusă într-o dezbatere oficială...

Şi prof. dr. Linus Geisler susţine: "Ca fiinţă unică şi irepetabilă, omul nu este reprezentat doar prin creierul său, ci şi prin trupul său, care trăieşte încă în proporţie de 97% după intrarea în "moarte cerebrală"!

Cum se prelevează organele

Pentru a putea lua o hotărâre responsabilă pro sau contra donării de organe, trebuie **să cunoaştem în detaliu procedura unei prelevări de organe**, nu să citim o broşură colorată şi să ne agăţăm de iluziile vândute de mafia medicală.

Se insinuează că nu eşti generos, nu eşti un bun membru al societăţii, eşti asocial etc. dacă nu semnezi pentru a fi spintecat şi ciopârţit de viu! Dar dacă e ceva bun şi nobil, de ce se manipulează, prezentând publicului larg doar o singură faţetă a problematicii??

Pauline W. Chen, chirurg care lucrează în industria transplantării şi pare convinsă de diagnosticul de moarte cerebrală (!!), îşi descrie sentimentele astfel:

"În ciuda a tot ceea ce ştiu despre moartea cerebrală, tot mai am momente de nesiguranţă.

De multe ori, când tai cu scalpelul pielea caldă şi moale a unui donator şi văd roşul debordant de sânge bine oxigenat, vechile îndoieli ale mamei mele se furişează în creierul meu. M-am surprins gândindu-mă la vieţile donatorilor şi le-am întrebat pe asistentele care au stat de vorbă cu familiile acestora ce impresie şi-au făcut.

În timp ce dau la o parte intestinele care încă se contractă şi trec din greşeală cu mâna peste ce a mai rămas din digestia lor, nu mă pot împiedica să mă întreb oare ce au mâncat ultima oară şi dacă atunci, la acea masă, au avut vreo premoniţie despre ceea ce li se va întâmpla.

În timp ce privesc ultimele picături de energie frenetică a inimilor lor cum se disipează în nefiinţă, simt un regret că eu sunt singurul martor la sosirea tăcerii eterne şi că membrii familiei s-au despărţit de cei dragi cu sunetul inimii bătând în monitor."

Medicul şi parlamentarul german Wolfgang Wodarg a făcut o cerere de a participa la o şedinţă de recoltare de organe şi a fost refuzat cu explicaţia că "scena" arată ca un câmp de bătălie şi **nu poate fi suportată de nici un spectator. Iată de ce:**

În timpul explantării se ajunge la pierdere totală de sânge, în timp ce pe podea se întind prosoape şi preşuri pentru ca medicii "recoltatori" să nu stea în amestecul de apă şi sânge care se adună pe jos.

Când este incizat corpul donatorului de la gât până la simfiza pubiană, apar creşteri de tensiune, de frecvenţă cardiacă şi de adrenalină. De asemenea, pot apărea înroşiri ale pielii şi semne de transpiraţie. La operaţii "normale", asemenea semne sunt considerate reacţii la durere, dar nu şi la pacienţii "morţi cerebral".

Toracele se deschide cu un fierăstrău special, iar apoi se desface peretele abdominal şi se fixează.

Organele sunt "eliberate" în timp ce inima continuă să bată, sunt "clătite" cu un lichid răcit (soluţie de perfuzie 4°C). Pentru aceasta medicii montează catetere speciale, tuburi micuţe şi subţiri.

Când în corpul încă viu pătrunde lichidul rece care urmează să elimine sângele, uneori cresc tensiunea sau frecvenţa cardiacă sau se observă spasme.

Asistenţii ţin lobii peretelui abdominal deschişi pentru ca operatorii să toarne rapid căni întregi de apă cu gheaţă pentru răcirea organelor şi apoi să aspire apa respectivă.

Sângele trebuie de asemenea aspirat cât se poate de complet la această procedură.

Echipele de prelevatori recoltează unul câte unul toate organele, verificând calitatea acestora pe mesele de preparare, după care părăsesc sala de operaţie cu recipientul frigorific în care se află organele respective. **Abia prin recoltarea organelor, la pacientul aflat în "moarte cerebrală" se instalează decesul.**

În final rămân doar asistenţii în sala de operaţie, cu sarcina de a umple cu vată sau cu tifon cadavrul măcelărit şi de a coase la loc tăieturile imense.

Când se recoltează şi ţesuturi şi oasele mari, restul de cadavru trebuie apoi să fie mai întâi "stabilizat" pentru îmbălsămare (de ex cu cozi de mătură), împăiat şi cusut. Ochii scoşi sunt lipiţi cu pansamente sau înlocuiţi cu ochi de sticlă.

O moarte paşnică şi decentă alături de aparţinători său prieteni **nu este posibilă în cazul recoltării de organe.** Cine îşi dă acordul pentru donare de organe trebuie să ştie că va muri TRANŞAT în atmosfera sterilă a unei săli de operaţii, printre medici şi asistenţi, cu anestezie sau fără!

Cât sunt de câştigaţi recipienţii de organe?

Scopul nu scuză întotdeauna mijloacele! În primul rând, trebuie să ştiţi că datorită tulburărilor psihice şi sufleteşti grave cauzate de această constelaţie "donator-recipient", a apărut prompt şi o ramură a psihiatriei (OTP, Organ Transplantation Psychiatry) care se ocupă cu persoanele aflate pe lista de recipienţi de organe, dar şi cu persoanele care au primit un organ!

Pentru mulţi oameni nu este deloc simplu să trăiască cu un organ străin. Unii au o relaţie ciudată cu organul, îi dau un nume şi vorbesc cu el, alţii pur şi simplu nu-l pot accepta ca pe ceva care face parte din ei. Poate că există motive întemeiate pentru asta.

Unii se luptă permanent cu remuşcările de a fi participat la moartea altor oameni. Mulţi îşi doresc să ştie al cui organ l-au primit, ziua în care ei l-au primit fiind ziua morţii altcuiva; acest lucru îi chinuie (aşa cum este şi normal, omenesc).

Există nenumărate relatări ale oamenilor care au primit organe şi a căror personalitate s-a modificat după transplantare, unii au căpătat de pildă alte gusturi la mâncare, alţii aveau coşmaruri permanente sau halucinaţii, alţii intrau în depresii prelungite cu dorinţa de moarte, majoritatea spuneau că nu reuşeau să integreze organul străin în corpul lor...

De asemenea, cei mai mulţi recipienţi de organe nu mai pot duce o viaţă normală după transplantare, de aceea nu rareori întâlnim oameni care au fost "transplantaţi" de mai multe ori!

Cam pe aici vin unii cu obiecţii de genul "Păi, săracii oameni, dacă nu primesc organe noi, vor muri!"

Tot ce se poate. Un lucru însă e clar: din cauza transplantării un om moare întotdeauna: donatorul sau recipientul!

Este îngrozitor de manipulativ (şi e o strategie!!) să se facă afirmaţii de genul "Anual mor 14.000 de oameni din cauză că nu sunt suficiente organe de transplantat"!! Este o MINCIUNĂ sfruntată. Acei oameni mor din cauza unei boli care le distruge un organ sau uneori chiar din cauza "tratamentelor" alopate care la rândul lor distrug consecvent organele! Nimeni nu moare din cauză că nu i se transplantează un organ! Se încearcă aici aceeaşi strategie divide et impera, în ideea că oamenii se vor sfăşia între ei într-o controversă eternă, fiecare cu interesele şi cu adevărul lui, iar în timpul ăsta afacerea miliardelor câştigate cu donarea de organe merge mai departe, în lipsa unei dezbateri publice informate.

Nu mai vorbim că foarte mulţi recipienţi mor din cauza complicaţiilor apărute în urma transplantului. Posibilele complicaţii încep cu respingerea organului de către organismul recipientului, efectele secundare ale terapiei, infecţii, sângerări, insuficienţa organului sau tumori canceroase apărute în special după "tratamentul" intensiv cu imunosupresive.

Trebuie menţionat şi faptul că un transplant nu înseamnă vindecare!! Fiindcă atunci când un organ nu mai funcţionează cum ar trebui, acest lucru are o cauză profundă, care de multe ori are un sens biologic. Înlocuirea organului nu va rezolva cauza, ci doar va oferi cel mult o bucăţică în plus de viaţă, în nişte condiţii calitative îndoielnice.

Un pacient care a primit un organ nou (de exemplu ficat) va plăti anual pentru medicamente o sumă de ca. 150.000 de euro!

După 5 ani de la transplantare, statistica ne spune că mai funcţionează doar 71% din rinichi, 67% din pancreasuri, 70% din inimi, 50% din ficaţi şi 55% din plămâni.

Dar ce se întâmplă după alţi 5 ani şi cu restul? O parte din aceştia sunt din nou pe listele de aşteptare pentru un al doilea organ, iar unii au decedat. Statisticile nu oferă nici o informaţie despre ei.

Dr. J. Loibner afirmă răspicat: "***Aşteptările faţă de fezabilitatea tehnică a vieţii sunt prea mari. Se vorbeşte de <<vindecare>> prin transplantare de organe, care de fapt nu este niciodată vindecare, ci doar o supravieţuire***".

Surse: www.ms.ro/documente.pdf, www.graiulortodox.wordpress.com, www.legeaz.net, www.europa.eu

continuare în numărul viitor

Pagini realizate de Cuibul "Nicador"

Corespondență

MĂRTURII DESPRE NEÎNVINȘI

Anul acesta **ÎNĂLȚAREA DOMNULUI și ZIUA EROILOR** Patriei au coincis cu o altă sărbătoare religioasă: Sf. Împărați Constantin și Elena, prilej de meditație creștină în vremurile acestea tulburi cu care ne confruntăm de peste două decenii.

Autoritățile ne-au amintit de eroismul și jertfele ostașilor români de-a lungul secolelor întru apărarea pământului strămoșesc și a ființei naționale. **Nu s-a vorbit însă (ca de obicei!) despre sacrificiul românilor care s-au opus sovietizării și comunizării României**, despre sutele de mii de victime ale prigoanei comuniste din deceniile V-VII ale secolului trecut. Și asta pentru că guvernanții se tem că le-am putea urma exemplul, că ne vom trezi din "somnul cel de moarte"!

Credem că e de datoria noastră să aducem în atenția cititorilor o filă din istoria anilor ce au marcat începutul comunismului pe pământ românesc. **istorie rămasă încă neștiută, împărtășită nouă de urmașii și de camarazii de luptă ai eroilor-martiri, ai celor NEÎNVINȘI.**

Am avut privilegiul de a-i cunoaște când încă trăiau și am reușit să-i convingem să ne vorbească despre anii de prigoană și de luptă prin care au trecut. Iar demersul nostru n-a fost ușor: erau încă împietriți de durerea și suferințele lor. Și nu aveau încredere în oricine.

Le-am promis solemn că vom face cunoscute mărturiile lor, că vom respecta cu strictețe adevărul acelor fapte de la hotarul dintre viață și moarte. Și că ne vom strădui ca jertfa lor să nu fi fost în zadar.

BUTA IOAN din Părău, condamnat la 13 ani de închisoare

S-a numărat printre primii și cei mai activi **membri ai organizației anticomuniste "VULTANUL", condusă de învățătorul ION PRIDON.**

În casa lui s-au întrunit pentru prima oară după depunerea jurământului de credință, care a avut loc noaptea, în pădure, la Mărăcine.

Începând din august 1997 și până aproape de stingerea lui din viață (în 2007) am avut numeroase convorbiri cu el.

Îi anunțam că o să trecem și prin Părău și de fiecare dată ne aștepta în poartă și ne îmbrățișa. Ne așezam la măsuța din curte, la umbra nucului și începea să-și depene amintirile, trăindu-le cu intensitate de fiecare dată. Cu emoție ne povestea despre anul de ucenicie într-ale comerțului legionar, petrecut în apropierea Căpitanului. Și se mândrea cu sumanul pe care i-l dăruise drept răsplată pentru hărnicia lui. Nu de puține ori l-am luat cu mașina prin satele făgărășene, colindând pe la vechii săi camarazi, încă trăitori...

Nu putea uita obsedanta noapte de 15 noiembrie 1950 în care au fost arestați prin trădare Ion Pridon și ajutoarele sale, au fost împușcați și răniți membri ai organizației :

"În acea noapte eram de serviciu la telefon, la Sfatul Popular. Pe la ora 12 noaptea apare un jandarm cu grad de plutonier, înarmat cu pistol. Pune mâna pe telefon și scoate o singură vorbă: "Veniți!". Mi s-a părut o treabă dubioasă și am ieșit după el. Nu după mult timp au intrat în sat vreo 5-6 camioane ticsite cu securiști. Unii au înconjurat casa lui Pridon, alții au năvălit înăuntru unde au găsit și pe doi din membrii organizației: Marcel Cornea din Șinca Veche, student la Facultatea de Farmacie din Cluj, pe care l-au împușcat mortal, și Virgil Radeș, împușcat în umăr de către plutonierul Romoșan Attila din Vințu de Jos, Alba. L-a pedepsit Dumnezeu, mai târziu a murit în închisoare, ca deținut de drept comun.

Toată noaptea s-au făcut percheziții și arestări, nu doar în Părău, ci și în satele din jur.

GHEORGHE URDEA-SLĂTINARU din Grid, nepotul lui Ion Pridon, 9 ani ascuns și 9 ani închisoare

"În acea noapte, de 14 spre 15 noiembrie 1950, era ceață. Cu trei zile în urmă Mogoș plecase din Părău spre Ileni. Acum mulți membri ai organizației erau prin sat și o parte din ei acasă la unchiul. Spre ziuă mai erau acolo doar Marcel Cornea, student din Șinca, și Virgil Radeș, legionar. M-am dus mai întâi la Oană Gheorghe, al cărui tată a murit la Securitate. Aveam ordin să le spun la toți să părăsească satul. Existau bănuieli că sunt trădători printre noi.

"Plecați, părăsiți satul, e ordinul lui Pridon!". L-am anunțat, printre alții, și pe Dumitru Șulea, după care mi-am luat ranița în spate și am dispărut și eu... Într-adevăr, în acea noapte am fost trădați. Trădare urzită mai demult. Au descins securiștii conduși de Cârnu și Stoica. Pe Marcel și pe Gilu Radeș i-au încolțit în casă și i-au împușcat. Pe mulți i-au arestat, unii dintre ei devenind martori împotriva lui Pridon. Cum ar veni, oameni de-ai Securității, informatori.

Comemorare la fam. Pridon

Unchiul Pridon a plătit cu viața organizarea rezistenței în Țara Făgărașului. Și nu eram puțini, câteva sute în satele din jur. A luat totul asupra lui.

Iată, aveți în față sentința de condamnare la moarte a lui Ioan Pridon, conducătorul Vultanilor, dată în vara anului 1950. Luați-o cu voi și faceți cunoscut românilor cine a fost acest patriot care și-a iubit țara și semenii mai mult decât pe el însuși!

LUCIA PRIDON, fiica lui Ion Pridon

Băiatul ei, Marcel Pridon, născut în 1969, poartă acest nume în amintirea lui Marcel Cornea, logodnicul ei, împușcat în casa lor.

"Tata a fost voluntar în primul război mondial. Și în cel de-al doilea a fost tot voluntar, până la sfârșitul războiului – căpitan în Regimentul 89 Vânători de Munte din Brașov.

În seara de 14 noiembrie 1950 mama auzise un hăulit groaznic de câine, tata a liniștit-o, dar nu s-au culcat până târziu, după miezul nopții, că-i așteptau să vină pe doi dintre tinerii membri ai organizației, Marcel Cornea și Virgil Radeș. Părinții mei erau îngrijorați că aceștia nu mai apăreau. Cei doi au ajuns de-abia după ora 3 noaptea, prin fundul curții, dinspre Răstoaca, așa cum îi sfătuise tata. Veniseră de la Șercăița, peste câmpuri, drum știut bine de ei. Numai că în acea noapte s-au rătăcit, ocolind mult, ceea ce nu se întâmplase până atunci. Erau frânți de oboseală, refuzând să mai mănânce ceva. Au ciocnit un pahar de vin cu tata și piciorul paharului s-a retezat. Mama le-a spus că n-ar fi bine să mai rămână la noi, fuseseră deja trei semne rele. Dar tata s-a răstit la ea: "Mai taci, cobe, noi nu culcăm oamenii în șură" și i-a dus în camera din față. N-au vorbit mult timp, băieții fiind prea obosiți. Știam de la tata că veniseră să pună la cale ce aveau de făcut în primăvara și vara următoare. Tata plănuia o acțiune comună a tuturor grupurilor de luptători de pe ambii versanți ai Făgărașului. Și de ce nu, din toată țara. Altfel nu aveau nici o șansă să-i doboare pe comuniștii aduși la putere de armata sovietică. Când a ieșit de la băieți le-a spus că de se vor trezi înainte de răsăritul soarelui e mai bine să plece.

Dimineața, pe când băieții încă dormeau, mama trebăluia prin curte, iar tata plecase la școală, unde era profesor de limba română și franceză și director. Era foarte cunoscut și respectat, cunoștea pe mai toți oamenii din comună și de prin satele vecine. Mulți dintre ei îi fuseseră elevi. În mine avea încredere, cu toate că aveam doar 18 ani. Îmi destăinuia deseori gândurile și năzuințele lui.

Cam după ora 8 mama a auzit dinspre uliță un glas răstit: "Unde-s bandiții, banditule ?!. Apoi poarta s-a deschis, năvălind în curte mulți securiști și militari însoțiți de șeful de post. Tata era îmbrâncit din spate și amenințat cu pistolul. A apucat s-o întrebe din priviri pe mama dacă au plecat din casă. Înțelegând că nu, a încercat să tragă de timp. Șeful de post și soldații au început să caute prin grădină, prin grajduri și șură, au răscolit fânul. Negăsind nimic au intrat în casă, controlând fiecare cameră. Un soldat, ajuns la camera din față, a deschis ușa și a strigat: "Aici sunt"!. Marcel Cornea a sărit ca ars zicând: "Gilule, suntem pierduți!" și a băgat mâna sub pernă, unde ascunsese automatul. Șeful de post, intrat în cameră pe lângă soldat, a tras câteva gloanțe asupra lui rănindu-l foarte grav în stomac, apoi pe Virgil Radeș în umăr. Au fost luați pe sus și aruncați într-o dubă. În drum spre securitatea din Făgăraș, fiind loviți crunt cu cizmele în burtă, Marcel Cornea a murit.

Tata și mama au fost încătușați și trântiți pe burtă într-un camion. Au urmat anchetele și bătăile cumplite la sediul Securității din Făgăraș. Mamei i-au pus și curent electric sub limbă. Noaptea târziu i-au dat drumul să plece acasă. A mers pe jos 18 km, urmărită îndeaproape de o mașină a Securității. Spre dimineață, când a ajuns acasă, nici să vorbească nu mai putea. Și anchetele au continuat mult timp după asta.

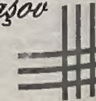
Se vorbea că au fost trădați de Nicolae Stanciu și Ion Duminică, doi olteni care lucrau la Combinatul de la Victoria. Unul din ei avea o iubită în Făgăraș care lucra ca secretară chiar la Securitate. De altfel, ei se arătaseră devotați cauzei. Duseseră în munți arme pentru partizani, furate de la un depozit din Voila. Așa se lăudau prin cârciuma din sat. Arestați, au fost schingiuiți și au trădat.

La închisoarea de la Sibiu Boamfă spunea că îi punea față în față, îi confrunta cu tata, iar el nu vroia să recunoască pe nimeni, lua întreaga răspundere pe umerii lui.

Avocatul ne-a povestit mai târziu că, la proces, tata s-a transformat din acuzat, în acuzator. Și a fost executat. Dosarul său se află și acum la Jilava.

(continuare în pag. 7)

Ileana și Viorel Tocan,
Brașov

Corespondență

COMERȚUL DE SUBZISTENȚĂ

În Germania există peste tot "Hofläden" (magazine de curte) sau "Blumen zum Selbstschneiden" (câmpuri cu flori de unde poți să îți tai singur florile), unde **cetățenii sunt invitați să se autoservească și să lase bani într-o cutie** sau în câte un butoi.

Uite de asta se duce Germania de râpă, că la ei nu se combate evaziunea fiscală ca în România!

Ba mai mult, în Germania nici bacșișul nu se impozitează și, în afară de bacșișul dat chelnerului, în aproape orice magazin există o cutiuță cu "Kaffeegeld" (bani pentru cafea) pentru angajați.

Dar da, tocmai de asta se duce Germania de râpă, iar România înflorește: pentru că ANAF-ul nostru este arhipreocupat să combată evaziunea din shaormerii. Dormi liniștit, române, guvernul combate!

Peste tot în Germania dai de mici puncte de vânzare cu produse locale făcute în gospodăria respectivă, care sunt expuse pentru autoservire, și cumpărătorii sunt îndemnați să lase prețul corect într-o cutiuță pentru bani.

Am filmat un astfel de punct de vânzare pe 18 mai 2015 în dreptul unei curți din localitatea Gündlingen, de lângă Freiburg și Breisach, din landul Baden-Württemberg.

Erau la vânzare diverse **gemuri, jeleuri, murături și chiar și răsaduri.** Ouă de găină se puteau comanda extra. Toate produsele erau făcute în gospodărie și într-o cutie pe care scria "ehrliche käufer" (***"cumpărători cinstiți"***) se puteau lăsa banii. **Nici urmă de casă de marcat, nici vorbă de vreun bon fiscal.** Pentru că nu din așa ceva se face evaziunea fiscală și nu de acolo se îmbogățește cineva și nici statul nu poate să jupoaie impozite și taxe!

În România, după ce că au fost oropsiți deja de invazia de supermarketuri cu mărfuri de import **și fiscalizări peste fiscalizări și standarde** europene și reguli, deja **le este frică țăranilor să mai scoată un sac de cartofi la poartă** ca să poată să își mai plătească vreo taxă sau vreun medicament.

Or tocmai asta este **soluția pentru a contracara supremația absolut periculoasă a supermarketurilor** și pentru salvarea satului românesc, a țăranilor și micilor gospodari: **achiziționarea de produse locale, lanț scurt de desfacere**, deschiderea a cât mai multor puncte de vânzare din gospodării și **reglementarea minimală a acestui tip de comerț de subzistență**, fără a mai da bătăi de cap și coșmaruri celor care vând un kilogram de cartofi din grădina proprie.

Prin sufocarea micilor gospodării cu regulamente și normative se face exclusiv jocul marilor lanțuri de supermagazine, marilor concerne, cu consecințe deosebit de grave pentru viitorul omenirii privind siguranța alimentară și asupra supraviețuirii comunităților locale.

Rămâne doar ca noi, cetățenii treziți, să căutăm să încurajăm astfel de soluții de comerț local tradițional.

Salutări din Germania!

Erwin Albu,
cetățean pășător (căruia îi pasă)

NOTĂ: Dl. Erwin Albu este cel despre care am scris în pag. 3.

***

DEZVĂLUIRILE UNUI PĂDURAR

Călin Bâlc, Voicu Tomoș și Voicu sunt câțiva dintre puținii curajoși care au întors armele, cu orice risc.

CĂLIN BÂLC are 37 de ani, este din Gilău și a fost șef de district între 2003 și 2013. Tatăl său a fost, de asemenea, silvicultor.

După ce a participat, conform propriilor declarații, timp de mai mulți ani într-o schemă complexă de infracțiuni silvice: **despăduriri, furt** și vânzare de masă lemnoasă, șpăgi, **fals în acte, sprijin financiar (ilegal) acordat partidelor PDL, PSD și PNL în campaniile electorale** - aprox. 100.000-250.000 euro contribuție din partea angajaților OS Gilău, proveniți din tăieri ilegale de păduri).

Bâlc s-a autodenunțat în iarna anului 2013 la Serviciul Teritorial Cluj al DNA, împreună cu mai mulți colegi.

Ca atare a fost arestat directorul Direcției Silvice Cluj, Traian Mariș. A fost condamnat cu suspendare, iar Bâlc și tatăl lui, dar și alți pădurari, au fost supuși unui șir de acte de răzbunare, incluzând și controale "cu dedicație" din partea Ministerului Pădurilor, inițiate de către denunțați.Din acest motiv Călin Bâlc a părăsit România, stabilindu-se în Germania.

Iată mai jos declarațiile date de el pentru ziarul *"Neuer Weg"*:

"Am făcut și eu parte din ceea ce se numește <<mafia lemnului>>. *La început nu mi s-a să părut așa extraordinar. Mici furtișaguri au început deja după Revoluție. Toți silvicultorii am pus în buzunar. Am fost părtaș. După o vreme, nu am mai suportat. Prea s-a întins țigănia. La început se fura mai puțin. Dar apoi se venea deja cu pretenții cu zeci de mii de euro.*

Cei care cereau să sprijinim campaniile erau directorii Direcției Silvice. Înainte de alegeri eram chemați personal la o locație, la o cafea, un suc și ni se spunea: ***<<Trebuie să sprijini partidul X>>. Cum făceam asta:*** *dădeam lemn de lucru la oamenii din sat (Măguri - Răcătău) și cu asta îi motivam să meargă la vot. Dădeam la fiecare familie 20-30 de metri cubi. Lemnul dat locuitorilor era din pădurile statului, administrate de Romsilva. Asta înmulțit cu aprox. 200 de familii, vă dați seama ce cantități se adunau. Știu că asta se practică în fiecare campanie electorală din 2004 încoace; se făcea în toate zonele de munte de acolo.*

Care-i explicația: șefii de Direcție silvică sunt promovați politic. În fiecare campanie partidele politice își promovează directorii ca să poată avea acces la <<resursă>>. Am stat de vorbă cu politruci grei, de la PNL și PSD.

În 2012 mi-a ajuns. Superiorii mi-au cerut 100.000 de euro. Sigur, eu am furat banii ăia. *Dar nu mi se pare corect să te constrângă: <<Mai dă-mi, mai dă-mi, mai dă-mi!>> Am dat acei bani,* ***dar ei îmi cereau tot mai mult.***

Orice om normal judecă: <<Măi frate, eu am dat 100.000 de euro. Ce trebuie să fac ca să-i scot?>> Salariile sunt o glumă, ca să te oblige să furi. În jur de 750 de lei.

Colegul meu Voicu s-a dus la DNA primul (n. r.: în 2013) *și a făcut autodenunț și denunț împotrivă superiorilor. După care m-am dus și eu, voluntar".*

***

MĂRTURII DESPRE NEÎNVINȘI **(continuare din pag. 6)**

De curând l-am vizitat din nou pe dl. Marcel Pridon, nepotul învățătorului Ioan Pridon.

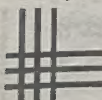
Mama sa, Lucia Pridon, s-a stins din viață în urmă cu patru ani, după o viață grea, de necazuri și suferințe. Marcel ne pregătise o surpriză: o ALTĂ sentință de condamnare la moarte a bunicului său – Nr. 1529 din 4 decembrie 1951 și aparținând Tribunalului Militar București, probabil instanță superioară care judeca recursurile condamnaților la moarte.

De această dată acuzațiile ce i se aduc inculpatului sunt mult mai grave, întrucât asupra celor doi "legionari fugari" surprinși dormind s-au găsit "un pistol Steyer încărcat, un pistol mitralieră Deimller încărcat și o armă Z.B tot încărcată; în aceiași cameră organele Securității au mai descoperit o grenadă, o petardă, un pistol Beretta încărcat, 19 cartușe de carabină ungurească, 107 cartușe de 9 mm, 9 lame cartușe Z.B, o cartușieră, o foaie de cort militară, precum și o serie de cărți legionare și obiecte de îmbrăcăminte aparținând celor doi bandiți și altora din bandă". Toate acestea rezultau din procesul verbal și fotografiile aflate la dosar.

Conținutul celor două sentințe dă naștere însă unor mari semne de întrebare :

- să nu fi ajuns acel proces verbal la cunoștința primei instanțe de judecată, sau a fost încheiat ulterior pronunțării sentinței?
- oare securiștii participanți la descindere, îmbătați de "victoria" repurtată asupra "bandiților" au plecat cu captura, uitând să mai facă percheziția ce se impunea? Dar atunci, când și în ce condiții s-au găsit în casa lui Ioan Pridon armamentul, muniția și materialele specificate în procesul verbal care poartă totuși data de 15 nov. 1950? (Lucia Pridon i-a povestit fiului ei că în acea zi nu s-a făcut nici o percheziție în casă, unde într-adevăr, erau ascunse arme și muniții)
- nu cumva aparenta neglijență sau omisiune a primei instanțe acoperea de fapt lipsa de profesionalism (ca să nu-i zicem altfel) a organelor Securității care puseseră la cale și efectuaseră descinderea?

Suntem de părere că răspunsul la aceste întrebări și la atâtea altele care s-au pus și se vor pune nu este chiar imposibil de găsit. Mai ales în condițiile în care au fost și mai sunt încă mărturii, iar CNSAS ne-ar putea sprijini cu documente relevante. Credem că astfel de răspunsuri pot aduce o rază de lumină în aflarea adevărului despre ceea ce a însemnat, de fapt, rezistența anticomunistă în România. Sunt încă urmași ai eroilor-martiri care cunosc și păstrează vie memoria acelor vremuri, întărindu-ne speranța că se va putea scrie o adevărată istorie a Neamului.

Presă legionară interbelică (XIX)

DIN LUMEA LEGIONARĂ (I)

VICTOR PUIU GÂRCINEANU

Sufletul colectiv românesc

Suntem un neam de oameni nobili. Fiindcă suntem singurul neam care păstrăm aici, în această parte a Europei, **tradiţiile pământului şi ale cerului** de deasupra noastră. Fiindcă **suntem singurii stăpâni din vremuri imemoriale pe pământurile acestea** peste care toate neamurile, dar absolut toate neamurile care ne înconjoară, au venit mult mai târziu. Oaspeţi pe pământurile acestea sunt şi ungurii şi bulgarii şi sârbii şi ruşii şi polonii şi slovacii.

Şi totuşi suntem un neam cu soartă tragică. Căci neamul românesc nu a putut realiza, până azi, o istorie luminoasă. Istoria noastră are numai **frânturi de glorie:** Mircea, Ştefan, Mihai, Horea, Mărăşti, Mărăşeşti.

Dar toată istoria noastră - modestă şi chinuită în înşirarea ei, glorioasă în toate momentele ei de izbucnire - demonstrează din plin posibilităţile neamului nostru.

Sufletul colectiv românesc a fost întotdeauna - dar absolut întotdeauna - un suflet care a răspuns total la toate marile chemări.

Ce minunată ridicare de suflet românesc înseamnă domnia lui Ştefan, a lui Mihai, înălţarea lui Horea, a lui Tudor, momentul Cuza-Vodă, momentul sufletesc al Ligii Culturale, momentul 1916.

Ce mare ridicare de suflet românesc înseamnă fanatica mişcare populară în jurul figurii generalului Averescu! Şi mişcarea naţionalistă de la 1922! Şi imensa, oarba popularitate a Partidului Naţional Ţărănesc în 1928.

E semnificativă izbucnirea aceasta de suflet colectiv, orb dar neobosit, repetată aşa de stăruitor, cu toate decepţiile, de la război încoace.

Lucrul acesta dovedeşte în chip izbitor, împotriva mentalităţii imbecile stăpânitoare azi, că **neamul acesta nu e de loc un neam sceptic, nici individualist, nici obosit.** Ci e un neam a cărui năzuinţă socială, al cărui idealism şi a cărui **putere de credinţă - deci de creaţie - sunt nelimitate.**

Care neam ar mai fi fost în stare de efortul acesta de idealism gratuit şi nesfârşit? (...)

De ce atunci aceste mari posibilităţi sufleteşti nu s-au realizat efectiv într-o istorie glorioasă?

Pentru că până azi soarta ne-a ţinut mereu într-o dramatică nepotrivire.

De la război încoace, nu mai avem oameni. Iar până la război, când mai erau oameni, nu era vremea lor. Căci oricât de mare va fi fost personalitatea lui Ştefan (sau oricât de mai mare ar fi putut fi personalitatea d-lui Iorga), o mişcare sufletească românească de proporţiile, de adâncimea şi orizonturile legionarismului nu s-ar fi putut realiza, pentru că atunci sufletul românesc nu avea conştiinţa înaltă a tuturor posibilităţilor sale. Neexistând înglobarea efectiv istorică a sufletului românesc, aşa cum s-a făcut ea prin unire, nu s-ar fi putut realiza circulaţia totală de valori sufleteşti şi închegarea ultimă a sufletului colectiv românesc care să ducă la tensiunea legionară.

Fenomenul legionar nu era posibil până la război, pentru că sufletul românesc nu avea la îndemână conştiinţa globală a puterilor sale.

Iar de la război încoace, legionarismul nu s-a putut realiza pentru că, deşi sufletul colectiv românesc a ajuns la maximul tensiunii, în toate momentele decisive au lipsit oamenii excepţionali care să canalizeze cu geniul lor această tensiune.

Dar dacă fenomenul legionar până azi nu era posibil, azi e fatal.

Astăzi, pentru prima dată în istoria românească, Dumnezeu a hărăzit potrivirea rodnică a acestor două puteri: sufletul colectiv românesc ajuns în sfârşit la conştiinţa totală a valorilor sale şi prezenţa simultană a unui conducător excepţional. Acest conducător excepţional este Căpitanul.

Lumea legionară se naşte din virtualităţile sufletului românesc prin prezenţa polarizatoare a Căpitanului.

Căpitanul

Personalitatea acestui om e reprezentativ românească prin aceea că e **singurul om politic care crede în Dumnezeu.** Nu numai că el crede. Dar crede că politica e supusă şi ea lui Dumnezeu. **Prin aceasta e pe linia românească a lui Ştefan cel Mare.**

Personalitatea acestui om e unică prin bogăţia fără sfârşit a tuturor însuşirilor lui.

Pus în faţa oricărei situaţii de viaţă, omul acesta a putut întotdeauna şi va putea întotdeauna să facă faţă. Pentru că are la îndemână toate însuşirile sufletului omenesc.

Omul acesta e un cerebral şi un sentimental în acelaşi timp, e raţional şi mistic, e bun şi aspru, blând şi neiertător, voluntar şi domol, mândru şi modest, tenace fără să fie rigid, idealist fără să fie utopic, vizionar al marilor latenţe româneşti, cu o înaltă energie spirituală, pe cât de rezistentă energie fizică, **pedagog şi comandant,** răbdător, stăpânit, chibzuit, deşi tumultos în structura temperamentului său, **viteaz** şi, mai cu seamă, moral în cel mai greu înţeles al cuvântului, adică **dezlegat de imperative personale** - om predestinat înaltelor dominări colective.

Ceea ce e singular, după cum se vede, în construcţia sufletească a acestui om, e că în el sălăşluiesc valabil nu numai cele mai numeroase calităţi sufleteşti, ci cele mai depărtate.

Înalta lui putere de proiecţie a spiritului şi în acelaşi timp, excepţionala lui putere de organizare materială - surprinzătorul lui bun simţ - formează un contrast de o fertilitate aproape nemaiîntâlnită.

Oamenii care se bucură de înălţime spirituală sunt, de obicei, complet dezorientaţi în viaţa concretă. Iar organizatorii nu sunt niciodată obsedaţi de imperative spirituale. Şi iată, omul acesta e valabil pentru toate planurile vieţii. Omul acesta are cea mai armonioasă îmbinare a intelectului cu voinţa şi sentimentul, fiind prin astea **omul cel mai întreg şi mai sănătos** al contemporaneităţii, expresia cea mai plenară a omeniei noastre româneşti.

Cerebralismul său e un cerebralism care merge până la luciditate, la iluminare, voinţa e o voinţă de oţel şi afectivitatea sa e uriaşă, o afectivitate care proiectează asupra tuturor fiinţelor din jur marea sa radiaţie interioară. (...) Aici, desigur, e însuşirea esenţială care îl face un predestinat. Nimic nu s-a făcut niciodată în lume fără iubire. **Nu putem iubi, nu putem crea. E un adevăr care depăşeşte biologia. Porneşte din divinitate, de la Iisus. *Cine poate închina o mare, nesfârşită iubire acestui neam românesc, acela îl va fecunda.***

Căci numai cine poate astfel iubi neamul - ***neamul acesta, aşa cum este el, socotit păcătos,*** ros de grele moşteniri istorice şi păcate atavice - numai cine îl poate iubi total şi poate total să i se jertfească, numai acela va putea dezmorţi latenţele vieţii etnice, aducând la suprafaţă un cu totul alt suflet românesc decât ne-am obişnuit să-l vedem. E aici un tainic proces de fecundare, un complicat joc de dezlănţuiri lăuntrice pe care numai afectivitatea îl realizează în ascunsul suflet omenesc.

Fenomenul politic românesc, adică o mare înflorire de năzuinţe vitale, va fi posibil numai atunci când neamul acesta obijduit va simţi, va simţi în sfârşit asupra lui, tradusă până în faptele mici concrete, o mare iubire care planează deasupra-i, care îi va da în sfârşit sentimentul că are pentru ce trăi, că nu mai sunt zadarnice sforţările, că e înţeles, ajutat, ridicat.

Creaţia politică românească va fi posibilă abia atunci când în locul monstruoasei abstracţii a statului român actual, se va realiza, de la Căpitan până la ultimul român, **sentimentul marii comuniuni româneşti.**

Şi atunci se va deschide **marea epocă românească.**

Un astfel de om cum e Căpitanul, prin complexitatea însuşirilor de care dispune, poate pătrunde toată diversitatea vieţii şi se aşează în inima lucrurilor. De acolo este un punct de observaţie şi o perspectivă asupra vieţii care îţi îngăduie să o vezi simultan în totalitatea ei.

Rezolvările de viaţă, care pornesc din acel punct de observaţie centrală asupra ei, sunt rezolvări definitive.

Omul care stă în inima lucrurilor nu greşeşte niciodată. Faptele lui pot să apară greşeli - imense, monstruoase - bieţilor oameni de duzină, care rezolvă viaţa la suprafaţă, cu perspectivele lor mediocre şi momentane. E de ajuns, însă, să se deschidă perspectiva, pe care oamenilor obişnuiţi le-o deschide timpul, pentru ca toţi să-i recunoască dreptatea.

Verificarea obiectivă a celor spuse până aici, a marilor lui însuşiri, a puterii lui creatoare, a organicităţii faptelor sale, stă în observaţia izbitoare că, de vreo şase ani încoace, deşi omul acesta n-are nici o calitate oficială în ţară, politica oficială a ţării româneşti a început să se învârtă cu toate evenimentele ei importante ca simple reflexe în jurul faptelor sale. Pentru că numai faptele sale sunt organice colectivităţii româneşti. Numai faptele sale sunt esenţiale destinului românesc.

Patru noi comunităţi româneşti: cuibul, tabăra, temniţa, Legiunea

Pentru revoluţionarea făpturii noastre româneşti, pentru realizarea în fiecare din noi, a unor noi valori de viaţa sufletească, Căpitanul întrebuinţează ca mijloace tehnice de educaţie: cuibul, tabăra, temniţa, care toate trei sunt trepte de introducere pentru înglobarea noastră definitivă în cea de-a patra comunitate, care le depăşeşte pe toate: Legiunea.

Legiunea e marea comunitate spirituală din care facem parte azi, toţi legionarii, din care vor face parte, mâine, toţi românii.

Legiunea tinde să se confunde cu întreaga comunitate românească. Şi mâine, când va ajunge astfel, Legiunea nu va fi decât expresia sub formă de oaste a întregii suflări româneşti.

CUIBUL

Este **cea mai mică** înjghebare de comunitate legionară prin cercul ei restrâns, dar **cea mai importantă** prin efectele adânci pe care le are asupra membrilor săi. În cuib se pun **bazele educaţiei legionare.**

În organizarea si-n activitatea cuibului se arată dintr-odată **deosebirile care diferenţiază lumea legionară de lumea democratică şi anarhică de azi.**

Efectele vieţii în cuib sunt hotărâtoare. Constrâns **în mod statornic la o activitate** de încadrare, admirabilă prin continuitatea ei şi prin influenţa ei asupra amănuntelor de viaţă, fiecare membru al cuibului, care are cât de puţină râvnă şi cât de puţină mândrie, termină prin a deveni un adevărat legionar.

continuare în numărul viitor

VICTOR PUIU GÂRCINEANU (? – 1939)
Doctor în Drept, avocat, comandant legionar, martir al Mişcării (asasinat în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939)

Pagină realizată de Vasile Păduraru

Spiritualitate

OASTEA DOMNULUI (II)

continuare din numărul trecut

Mitropolitul Ardealului, Nicolae Bălan, i-a interzis preotului Iosif Trifa să mai editeze publicația *"Lumina Satelor"*. Acesta a editat însă publicația ***"Iisus Biruitorul"***.

Conflictul din cadrul Mitropoliei Ardealului a devenit subiect de dezbatere politică. Mitropolitul Bălan a intervenit pe lângă autoritățile statului. Publicația a fost confiscată de poliție, iar tipografia Oastei Domnului a fost sigilată.

Părintele Trifa s-a mutat apoi la București, unde a editat revista "Ostașul Domnului", iar în februarie 1935, prin intervenții la Ministerul de Interne și la guvern, a reușit să obțină permisiunea **reapariției publicației *"Iisus Biruitorul"***.

Foarte supărat, mitropolitul a pregătit **caterisirea** lui Trifa (excluderea din rândul preoțimii).

Sentința a fost emisă de Consistoriul Sibiu al Mitropoliei Ardealului, tot în **1935**, în mai. Consistoriul l-a acuzat pe Iosif Trifa de "sectarism" deoarece impunea laicilor să ducă o viață după reguli stricte, așa cum procedau și cultele neoprotestante, și chiar de trădarea intereselor Ortodoxiei, deoarece îi primise în Oastea Domnului și pe românii greco-catolici.

S-a șoptit însă insistent că nu doar mitropolitul Bălan, devenit invidios pe a fost responsabil de prigonirea preotului Trifa. Cei mai aprigi contestatari erau membrii Consistoriului Sibiu, care doreau să administreze tipografia, dar îl și invidiau pentru prestigiu (ca și mitropolitul însuși, care nu admitea ca o mișcare formată în jurisdicția lui, sub conducerea unui preot subordonat lui, să nu fie condusă de el!).

În anul următor Sinodul BOR a impus statutele obligatorii pentru Oastea Domnului. **Mișcarea devenea organizație în cadrul Mitropoliei Ardealului**, aflându-se **sub ascultarea lui Nicolae Bălan**. Mitropolitul nu a reușit însă niciodată să-i aducă pe adepții mișcării de partea sa.

În anul următor mitropolitul a mai dat o lovitură nefericitului preot: în septembrie 1937 a obținut de la autorități interzicerea definitivă a publicației "Iisus Biruitorul".

Iosif Trifa nu a mai avut energie să lupte pentru autonomia Oastei Domnului. Era suferind de tuberculoză și de cancer. De-a lungul timpului suferise **șapte operații** care-i slăbiseră puterea de muncă.

Pe patul de moarte i-a trimis lui Nicolae Bălan "cuvânt de dragoste și de iertare". Nu a primit nici un răspuns de la mitropolit.

S-a stins din viață în noaptea de 11 /12 februarie 1938. Nu a apucat să mai vadă cum **fiul său, Viorel, licențiat al Facultății de Teologie și comandant-ajutor legionar**, a devenit șeful studențimii române pe țară în 1940, și nici că a ajuns arhiepiscop al Bisericii Ortodoxe Române din America.

Mitropolitul a continuat să-l urmărească pe Iosif Trifa și după moarte: a interzis publicarea în presa centrală a știrii morții lui. La căpătâiul său au venit doar credincioșii din Sibiu și împrejurimi. O scenă de neuitat s-a petrecut însă în ziua înhumării.

Trifa fusese îmbrăcat de apropiații săi în straiele preoțești. Mitropolia a interzis să i se facă slujbă de înmormântare, deoarece nu putea fi îngropat în veșminte de preot, odată ce fusese caterisit. Numai după ce însemnele preoțești au fost rupte de pe trupul neînsuflețit Trifa s-a putut ține ceremonialul de înmormântare.

După moartea părintelui Trifa Oastea Domnului a fost condusă de învățătorul Ioan Marini. Acesta a murit în 1947, lăsând mișcarea în subordinea lui TRAIAN DORZ (1914 – 1989).

Acesta crescuse sub lumina călăuzitoare a părintelui Trifa și timp de mai bine de șase decenii a fost cel mai bun misionar al Oastei Domnului, psalmist și propovăduitor neobosit.

Copil fiind, primise de la învățătorul său o carte a acestuia ca premiu la școală, la absolvirea a șapte clase (1930). Îi scrisese preotului de la Sibiu, care l-a încurajat în demersurile poetice, publicându-l în *"Lumina Satelor"*.

Traian Dorz a devenit un misionar înfocat al Oastei Domnului, deși aceasta i-a cauzat probleme cu familia. A devenit colaborator apropiat al părintelui Trifa și s-a afirmat ca poet creștin.

În lucrarea sa autobiografică *"Hristos - mărturia mea"* sunt înfă□i□ate frământările sale sufletești care au luat sfârșit prin ascultarea chemării pe care i-a făcut-o părintele Iosif Trifa, în 1934, de a merge la Sibiu. Aici, alături de mentorul său, a desfășurat o asiduă **activitate publicistică, lucrând la redactarea periodicelor *"Oastea Domnului"*, *"Iisus Biruitorul"*, *"Ecoul"*, *"Glasul Dreptății"*, *"Ostașul Domnului"* etc.** Tot la Sibiu i-a apărut și primul volum de versuri, *"La Golgota"*. A evoluat spiritualicește ca autodidact. Din 1938 și până în 1943 împreună cu învățătorul Ioan Marini a fost redactor la Oradea și Cluj al publicațiilor: *"Ogorul Domnului"*, *"Viața Creștină"*, *"Misionarul Vieții Creștine"*, *"Familia Creștină"*, precum și al calendarelor-almanah ale acestora.

În 1948 comuniștii au promulgat noua lege a cultelor, prin care, printre altele, se interzicea activitatea Oastei Domnului.

Comuniștii nu-l agreau pe Dumnezeu, și cu atât mai puțin mișcările și asociațiile religioase, acestea fiind mai greu de controlat. Nu puteau permite ca militantismul ortodox să pună în pericol construcția socialismului. Ca atare, alături de preoți au fost arestați și membri ai Oastei Domnului: Traian Dorz a fost condamnat la închisoare sub acuzația de... "activitate legionară"!! În ciuda nenumăratelor declarații ferme: "Oastea Domnului, fiind o mișcare duhovnicească, nu urmărește alt scop decât cel duhovnicesc". De altfel mulți dintre cei ostili regimului erau etichetați ca "bandiți", "dușmani ai poporului", "fasciști" și, ca o sumă a tuturor "relelor", LEGIONARI! Deși nu aveau nici o legătură cu

Anul XVII, nr. 52 (689) 18-24 DECEMBRIE 2006

IISUS BIRUITORUL

Preot Iosif TRIFA - 1935

OASTEA DOMNULUI

ESTE LEGATĂ CU TOATE FIBRELE EI DE SFÂNTA BISERICĂ

O PEȘTERĂ..., O PIATRĂ

RABUFNIRILE ICONOCLASMULUI ÎN ZILELE NOASTRE

aceștia!

A fost eliberat în 1952. Însă numai pentru câteva luni, după care a fost întemnițat din nou, până în 1958. Închisorile începuseră să se umple de preoți și de laici membri ai Oastei, acuzați de comuniști de lipsă de supunere.

După înăbușirea revoltei anticomuniste de la Budapesta din 1959, regimul de la București a trecut la o nouă reprimare a "elementelor dușmănoase" din Biserica Ortodoxă. Alături de monahi și preoții de mir au fost vizați membrii Oastei Domnului, care activau în catacombe și nu de puține ori cu sprijinul unor clerici ortodocși.

Traian Dorz a fost somat de autorități să înceapă acțiunea de "legalizare" a mișcării Oastea Domnului.

Au urmat o serie de vizite la București și întocmirea unor liste cu conducătorii mișcării.

Când autoritățile s-au declarat mulțumite de listele alcătuite de Traian Dorz, a urmat... arestarea!! Toți conducătorii Oastei au fost arestați în ziua de Crăciun a anului 1958, în frunte cu Traian Dorz.

NOTĂ:* *Întâmplarea aceasta ne amintește de alta, similară: *și Pătrașcu, colaboratorul apropiat al lui H. Sima, le-a dat comuniștilor listele cu numele noilor legionari și frați de Cruce intrați în Mișcare în clandestinitate, după 1941, necunoscuți de poliție, mii de oameni și chiar adolescenți care au fost apoi "săltați" toți în noaptea de 14/15 mai 1948, urmând ani grei și mulți de închisoare.*

Diferența *între Traian Dorz și N. Pătrașcu este însă de la cer la pământ: Traian Dorz, om simplu, naiv și de bună credință, a fost păcălit de comuniști, în timp ce Pătrașcu, comandant legionar, știa cu cine avea de-a face, pentru că: organizația în care era el lupta împotriva comunismului încă de la înființarea ei, deci orice pact era interzis din principiu!*

Revenind la subiect:

Au fost **întemnițați peste 500 de conducători locali ai Oastei** și au fost eliberați în 1964, împreună cu toți ceilalți deținuți politici.

Până în 1964, când s-au desființat pedepsele politice, Traian Dorz a totalizat 16 ani de închisoare.

După eliberare, având **domiciliu obligatoriu** la Livada Beiușului, trudind din zori și până-n noapte la muncile câmpului, seara, întors acasă istovit, cu mâini bătătorite de sapă și de intemperii, își scria poeziile creștine. Versurile sale au fost publicate în străinătate, motiv pentru care în 1982 a fost arestat pentru delictul de "tipărire și răspândire de literatură interzisă". În urma protestelor externe a fost însă eliberat după câteva luni.

S-a stins din viață în 1989. La înmormântarea lui au participat mii de oameni, care au înfruntat ordinele autorităților și l-au purtat pe ultimul drum.

Chiar și în vremea în care conducătorii ei erau în închisoare, Oastea Domnului a continuat să existe și să se manifeste. De obicei conducătorii erau arestați, iar membrii surprinși în adunări erau amendați cu mari sume de bani. La nivel local Oastea se bucura uneori de sprijinul preotului din parohi, chiar unii dintre ierarhii Bisericii având contacte secrete cu mișcarea; în alte cazuri însă preotul era acela care îi denunța pe Ostași organelor de stat.

Biserica Ortodoxă Română a anulat decizia de caterisire a părintelui Trifa și a recunoscut oficial mișcarea Oastea Domnului.

Începând din martie 1990 Oastea Domnului funcționează ca **organizație nonguvernamentală**.

Există un delegat din partea Sf. Sinod BOR (PS Calinic), exercitându-se **controlul dogmatic**, deși unii Ostași văd rolul mișcării ca fiind unul misionar față de Biserică, fără a fi însă sub controlul ei.

Adunările se țin în biserică, iar învățătura susținută este eminamente ortodoxă, deși practicile acesteia pot aduce vag cu cele sectare: cântări din cărți proprii, predicatori ad-hoc, și Traian Dorz și mișcarea "Oastea Domnului" sunt lăudați de culte neoprotestante. Confuzia este accentuată de faptul că diverse culte i-au publicat lui Dorz în anii 70, în Occident, parte din poeziile sale, interzise în țară.

Conducerea Oastei se află tot la Sibiu. Aici membrii au la dispoziție câteva birouri, o clinică medicală cu un medic internist, un cabinet stomatologic și un medic pediatru. Recent s-a dat în folosință noua tipografie. Publicația Oastei este ***"Iisus Biruitorul"***, scos cu **binecuvântarea Sinodului** Bisericii Ortodoxe Române.

Oastea Domnului militează contra avorturilor, **contra răspândirii cultelor neoprotestante** și la atitudine împotriva relațiilor homosexuale.

- Slăvit să fie Domnul!"
- În veci, amin!"
(salutul Ostașilor)

Surse: www.crestinortodox.ro, www.oasteadomnului.ro

Pagină realizată de Corneliu Mihai

MANIPULAREA VREMII (II)

continuare din numărul trecut

În ultimii ani asistăm la modificări drastice din punct de vedere climatic. Ploi torenţiale, vânturi puternice, căderi masive de zăpadă, secetă, uragane, cutremure, alunecări de teren. Singura explicaţie pe care o primim este "încălzirea globală a planetei".

Posibilitatea folosirii fenomenelor meteo ca armă şi manipularea acestora în interes propriu pare a fi pură ficţiune. Însă după decenii de controverse, comunitatea ştiinţifică internaţională recunoaşte astăzi aproape unanim primejdia catastrofală a schimbărilor climatice provocate de mâna omului. Manipularea fenomenelor meteorologice ar putea deveni cea mai devastatoare tactică în războaiele viitorului.

Deşi rareori se recunoaşte în reuniunile ştiinţifice, există în momentul de faţă o nouă generaţie de arme electromagnetice sofisticate. Conform unui document al US Air Force, intitulat AF 2025 Final Report, războiul climateric oferă o vastă aplicaţie în domeniul manipulării climei, punând inamicul să se confrunte cu inundaţii devastatoare, uragane de mare intensitate, secete prelungite şi cutremure cu grad mare pe scara Richter.

"Modificările artificiale ale climei au devenit acum parte componentă a securităţii interne şi internaţionale, având inclusiv aplicaţii defensive şi putând fi utilizate în scop de descurajare.

Capacitatea de a provoca artificial precipitaţii intense, ceaţă densă şi furtuni de mare intensitate, ori de a produce o climă artificială în anumite zone precise sau un cutremur de mare intensitate fac parte acum din setul de tehnologii disponibile". (AF 2025 Final Report)

Tornadă

Din informaţiile pe care le-am cules sunt două metode principale folosite pentru modificarea vremii şi producerea la comandă a unor fenomene meteorologice : sistemul **HAARP şi CHEMTRAILS**. Nu vom intra prea mult în amănunte cu descrierea lor deoarece aceste două subiecte sunt relativ cunoscute.

Sistemul HAARP – *prezentat în numărul trecut* - este alcătuit dintr-o reţea de antene care emit radiaţii electromagnetice în domeniul microundelor şi al frecvenţelor foarte joase (ELF), ce acţionează într-un fel pe principiul cuptorului cu microunde. Prin încălzirea focalizată şi pe perioade lungi de timp a unor porţiuni ale ionosferei, se acumulează în acest strat atmosferic cantităţi uriaşe de energie, care sunt apoi reflectate spre sol, cu rezultate catastrofale asupra zonei respective.

CHEMTRAILS sunt o serie de pulberi metalice de aluminiu, oxid de bariu, polimeri etc. pulverizate la mari altitudini din avioane. Acestea au efecte şi scopuri multiple, de la împrăştierea norilor, condensarea acestora, mărirea cantităţii de radiaţii solare reflectate spre pământ etc., până la creşterea conductivităţii atmosferice **pentru a face propagarea emisiilor HAARP mai uşoară în anumite zone vizate.**

Tehnicile de modificare a mediului (ENMOD) pentru utilizare militară constituie în contextul prezent arma supremă de distrugere în masă.

În mod ironic Pentagonul, în timp ce recunoaşte oficial capacitatea sa de a modifica vremea Pământului pentru scopuri militare, spune că se alătură eforturilor de a studia impactul încălzirii globale!

În studiul pe care l-a efectuat nici un cuvânt nu este menţionat cu privire la programul său principal de război meteorologic, HAARP, ce are baza în Alaska şi e administrat în comun de Forţa Aeriană Americană şi Marina Americană.

Un fapt despre care nu se vorbeşte în dezbaterile privind schimbările climei la nivel global este cel al modificării condiţiilor meteorologice, prin apelul la o nouă generaţie de arme electromagnetice sofisticate. Atât Rusia, cât şi SUA, au dezvoltat capacităţi de manipulare a climei în scopuri militare.

Modificarea intemperiilor, potrivit documentului AF 2025 a Forţei Aeriene Americane "oferă luptătorului în război o gamă largă de posibile opţiuni de a învinge sau constrânge capacităţile unui adversar, acestea mergând până la declanşarea inundaţiilor, a uraganelor, secetelor şi cutremurelor.

Modificarea condiţiilor meteorologice va deveni o parte din securitatea internaţională şi ar putea fi realizată în mod unilateral. Ar putea avea aplicaţii ofensive şi defensive şi ar putea fi folosită chiar şi în scopuri de descurajare. Abilitatea de a genera precipitaţii, ceaţă şi furtuni pe Pământ sau de a modifica vremea spaţială şi producţia vremii artificiale sunt toate o parte dintr-un set integrat de tehnologii militare".

Tehnicile de modificare a vremii au fost aplicate de către armata americană de peste jumătate de secol.

Matematicianul american John von Neumann, în colaborare cu Departamentul de Apărare American, şi-a început cercetarea privind modificarea condiţiilor meteorologice la sfârşitul anilor '40, în punctul culminant al aşa-zisului "război rece" şi a prevăzut "forme de luptă care sunt de neimaginat".

În timpul războiului din Vietnam, tehnici de creare de nori au fost folosite, începând cu 1967, sub numele de "Proiectul Popeye", al cărui obiectiv era să prelungească sezonul musonului şi să blocheze rutele de aprovizionare ale inamicului de-a lungul drumului Ho Chi Minh.

Armata SUA a dezvoltat capacităţi avansate care atunci când sunt activate modifică selectiv tipare de condiţii meteorologice. Tehnologia este perfectată în cadrul Programului de Cercetare Aurorală Activă de Înaltă Frecvenţă (HAARP), şi care este o anexă a Iniţiativei de Apărare Strategică, "Star Wars".

Din punct de vedere militar HAARP este o armă de distrugere în masă, acţionând din afara atmosferei şi fiind capabilă să destabilizeze sistemele agricole şi ecologice din jurul lumii.

Există şi o Convenţie în ceea ce priveşte interzicerea utilizării militare sau în orice alt mod ostil a tehnicilor de modificare a mediului care spune că: "Termenul «tehnici de modificare a mediului» se referă la orice altă tehnică pentru schimbarea, prin manipularea deliberată a proceselor naturale, a dinamicii, compoziţiei sau structurii Pământului, inclusiv a biotei sale, a litosferei, hidrosferei şi atmosferei, sau a spaţiului cosmic".

"Armamentul meteorologic" este arma supremă de distrugere în masă, cu potenţialul de a destabiliza ecosistemul inamicului, distrugerea agriculturii sale, dezactivarea reţelelor de comunicare. Cu alte cuvinte, tehnicile ENMOD pot afecta o întreagă economie naţională, pot sărăci milioane de oameni şi pot "ucide o naţiune" fără ajutorul trupelor şi armamentului militar.

Un cercetător renumit, dr. Rosalie Bertell, descrie HAARP ca pe "un încălzitor gigantic care poate cauza perturbări majore în ionosferă, creând nu doar găuri, ci incizii lungi în stratul protector care ajută planeta să nu fie bombardată de radiaţii".

Atât el, cât şi ceilalţi oameni de ştiinţă, se tem de o a doua etapă secretă în care HAARP ar "lansa mult mai multă energie în ionosferă. Acest lucru ar putea produce o perturbare severă a atmosferei superioare ce poate produce efecte care să se răspândească rapid în jurul globului, pe o perioadă de mai mulţi ani".

HAARP a fost prezentată opiniei publice ca un program de cercetare ştiinţifică şi academică. Totuşi, documentele militare americane par să sugereze faptul că principalul obiectiv este acela de "a exploata ionosfera pentru scopuri ale Departamentului de Apărare".

HAARP are abilitatea de a declanşa întreruperi de curent şi de a perturba sistemul de energie electrică a unor regiuni întregi.

O analiză a declaraţiilor emise de Forţa Aeriană Americană indică ceva de neconceput: manipularea muşamalizată a tiparelor meteorologice, sistemelor de comunicare şi a energiei electrice ca o armă de război global, pusă în slujba ideii de dominaţie a unor regiuni ale lumii.

HAARP a început să fie operaţional încă de la începutul anilor '90. Sistemele sale de antene de la Gakona, Alaska s-au bazat iniţial pe o tehnologie brevetată de compania Advanced Power Technologies (APTI), o filială a Corporaţiei Atlantice Richfield (ARCO).

Prima fază a Instrumentului de Cercetare Ionosferic (IRI) HAARP a fost încheiată de către APTI. Sistemul IRI al antenelor a fost prima dată instalat în 1992 de către o filială a Sistemelor Aerospaţiale Britanice (BAES) folosind brevetul APTI. Antenele radiază în atmosfera spaţială folosind un set de transmiţătoare wireless de înaltă frecvenţă.

În 1994, ARCO a vândut filiala APTI, inclusiv brevetele şi contractul de construire a celei de-a doua etape către E-Systems, o companie militară secretă de înaltă tehnologie cu legături în CIA.

E-Systems este specializată în producţia de echipament electronic de război, navigaţie şi maşini de recunoaştere, inclusiv "dispozitive de spionaj extrem de sofisticate".

Compania a realizat proiecte militare precum "Planul Apocalipsei" (sistemul care permite preşedintelui Americii să gestioneze un război nuclear) şi Operaţiunea Desert Storm"

Surse: searchnewsglobal.wordpress.com, www.lumeasublupa.ro, www.filmedocumentare.com/gauri-cer-haarp-si-tehnologia-tesla

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Viorel Bîrzeanu

CE NU ŞTIAŢI DESPRE VACCINURI

În **numărul trecut** la rubrica *"Actualitate"* scriam despre ***"Un nou proiect de coerciţie"*** (vaccinarea obligatorie, sub sancţiuni financiare drastice) şi v-am promis că vom reveni asupra problemei vaccinurilor. Vă supunem atenţiei părerile unor oameni de ştiinţă, cercetători, medici, imunologi, nu ale noastre.

Scopul vaccinurilor "obligatorii" la copii este de a-i feri de anumite boli, în special de bolile infectocontagioase denumite şi "bolile copilăriei". Inevitabil se pune întrebarea cât de periculoase sunt acestea?

Între timp s-a observat că ele nu reprezintă un real pericol pentru copii, ci dimpotrivă, îi ajută la formarea unui sistem imun sănătos, ba chiar îl apără, şi uneori îl vindecă de alte boli grave

Deoarece virusurile vii din vaccinuri au fost atenuate (pentru a nu da boala), se formează un titru scăzut de anticorpi. Este motivul pentru care imunitatea dată de vaccin va scădea progresiv cu anii. De aceea pentru un om care a fost vaccinat de mult timp, contactul cu un copil bolnav (de exemplu de rujeolă) va fi un real pericol, acesta putându-se îmbolnăvi. În consecinţă, adolescenţii şi adulţii mai ales care au un sistem imun mai puţin flexibil decât copiii şi nici nu mai au anticorpi după vaccinul din copilărie, vor face o formă mai gravă de boală. O femeie însărcinată care a fost vaccinată în copilărie şi nu a făcut boala, riscă să o facă în timpul sarcinii şi să nască un copil bolnav. La ea anticorpii produşi în urma vaccinării au dispărut iar o revaccinare nu este eficientă. La ora actuală a crescut în România foarte mult numărul de cazuri de rujeolă la sugari, soldate uneori cu deces, deoarece femeia nu mai are suficienţi anticorpi ca să-l apere de rujeolă. De aceea bolile copilăriei ar trebui făcute până la pubertate, în special de către fete, pentru ca atunci când nasc să posede o cantitate suficientă de anticorpi pentru apărarea copilului.

Vaccinul ROR (Rujeolă – Oreion - Rubeolă) are scopul său de a preveni nişte afecţiuni banale ale copilăriei, în vreme ce efectele sale adverse pot fi boli incurabile grave, pe viaţă. Dacă un copil contractează aceste boli în copilărie, va face imunitate naturală pe viaţă pentru ele; dacă se **vaccinează cu ROR, imunitatea conferită este una limitată, maxim 9 ani (conform prospectului),** deci imunitatea se termină exact când sunt mai periculoase complicaţiile acestor boli.

Potrivit Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, şansele ca rujeola să fie contactată de cei vaccinaţi sunt de 15 ori mai mari faţă de cei nevaccinaţi.

Sunt studii serioase care arată că acest vaccin poate cauza autism, diabet, sindrom Guillain-Barre şi alte boli autoimune şi neurologice incurabile, encefalită, artrite, meningită, nevrite periferice, mielite. Totodată virusurile lente ce se găsesc în toate vaccinurile şi mai ales în vaccinul împotriva rujeolei se pot ascunde în ţesuturile umane şi pot apărea mai târziu ca şi complicaţii: encefalite, scleroze multiple, retard mintal, meningită aseptică, hemipareze ş.a.

Riscul acestor boli cumplite este preţul ce trebuie plătit pentru a feri un copil de câteva boli inofensive ale copilăriei: rubeola, oreionul şi rujeola.

Am dat oare oreionul şi pojarul pe cancer şi leucemie ?

Vaccinul ROR de tulpină URABE a fost retras de pe piaţă în 1992 în Germania şi Marea Britanie ca urmare a apariţiei cazurilor de meningită şi a bolii Crohn.

În 1990 în SUA s-a constatat o creştere constantă de rujeolă în ciuda unei mari acoperiri vaccinale.

Din surse oficiale mortalitatea a fost de 20 de ori mai mare decât a aceleia înregistrate înaintea introducerii vaccinului, datorate pneumoniei rujeolice

De asemenea, despre **vaccinul anti-poliomielită** Salk se credea că a determinat oprirea epidemiei de poliomielită care a afectat copiii americani în anii 1940 şi 1950. Dacă este aşa, de ce epidemia de poliomielită s-a oprit, de asemenea, şi în Europa, unde vaccinul anti-polio nu a fost folosit extensiv?

Vaccinul DTP (diftero – tetano - pertusis), care se administrează la 2, 4, 6, 12 luni cu un rapel la 2 ani şi 6 luni, este **responsabil de două treimi de moarte subită la sugari, conform statisticilor.**

Totodată, copiii vaccinaţi împotriva tetanosului şi a DTP contactează alergii cronice de două ori mai mult decât copiii nevaccinaţi.

Pentru a înşela opinia publică şi corpul medical, fabricanţii de vaccinuri arată curba descrescătoare după introducerea vaccinului, dar de fapt boala infecţioasă era în scădere puternică înainte de vaccinare iar introducerea acestora a determinat izbucnirea unor epidemii ale bolii împotriva căreia trebuia să se imunizeze.

Statisticile internaţionale dovedesc diverse falsificări întrucât vaccinările au fost susţinute din interes şi ignoranţă a fenomenelor postvaccin.

Vaccinările obligatorii îi fac ca pacienţi care altfel n-ar avea nici un motiv să se prezinte la pediatru, să fie obligaţi să vină periodic pentru vaccinare; astfel vaccinările au devenit "pâinea şi cuţitul" practicii pediatrice. De aceea pediatrii vor continua să apere conceptul de vaccinare obligatorie. De asemenea, acesta va rămâne o afacere foarte rentabilă pentru companiile de medicamente.

Este absolut legitim să ne întrebăm cu privire la interesele comerciale din spatele acestei chestiuni. Vaccinurile NU sunt pe gratis, ele sunt cumpărate prin ample achiziţii publice.

Orice vaccin conţine antigene (care induc formarea de anticorpi: virusuri, toxine, proteine străine, etc) şi substanţe chimice (mercur, aluminiu, antibiotice etc.) care atacă şi aruncă sistemul imun imatur al sugarului într-o luptă inegală şi foarte periculoasă. Din această luptă copilul va ieşi întotdeauna cu un sistem imun modificat, iar consecinţele nu pot fi prevăzute de nici un medic. Reacţiile imediate (acute) sunt evidente şi deseori nu sunt atât de grave, sau dacă sunt (moartea subită a sugarului, encefalită postvaccinală etc.), ele nu sunt recunoscute în mod oficial deoarece nu există nici un interes în acest sens. Este lesne de înţeles de ce...

Se practică vaccinarea obligatorie fără să se ţină cont de starea imunologică a fiecărui individ (extrem de periculos pentru că se introduc viruşi vii sau atenuaţi). Vaccinul perturbă sistemul imunitar, iar dacă acesta este fragilizat, se vor produce ori cancere, ori boli autoimune. O boală autoimună poate fi definită simplu ca o situaţie în care mecanismele de apărare ale organismului nu pot face distincţia între invadatorii străini şi propriile ţesuturi şi, în consecinţă, îşi distrug propriile structuri.

Grav este faptul că **majoritatea bolilor postvaccinale apar după ani de zile**, când nu sunt atribuite vaccinurilor.

Cu toate acestea, miile de studii din lume din ultimii 40-50 de ani, majoritatea particulare sau finanţate de către Universităţi, vin să confirme ceea ce vedem cu îngrijorare: s-au înmulţit enorm leucemiile şi alte boli cronice deosebit de grave care în trecut erau foarte rare la copii.

Acum ne confruntăm şi cu adevărate epidemii cu astfel de boli: encefalite cronice, leucemii, autism, hiperactivitatea (sindromul ADHD). Sunt tot mai frecvente şi bolile alergice grave: astmul bronşic, alergiile la alimente, bolile autoimune (reumatismale, intestinale), etc.

Toate acestea sunt determinate de către un sistem imun slăbit, bulversat, care nu mai face faţă provocărilor care sunt vaccinurile obligatorii, combinate şi mult prea multe pentru organismul sugarilor (trivaccin, tetravaccin, pentavaccin, hexavaccin, heptavaccin).

Dr. Keis Gaublomme, preşedintele Asociaţiei Internaţionale "Vaccine Damage Prevation", a dezvăluit mecanismele bolilor autoimune ce apar în urma diferitelor vaccinări, iar imunologi de seamă ca Shoenfield şi Tichler vorbesc despre latura mai puţin cunoscută a vaccinărilor: ca substanţe de legături din compoziţia vaccinurilor sunt: aluminiu, mercur, thymerosal ce stau la baza declanşării bolilor ca: scleroza în plăci, cancere, leucemii, tulburări gastro-intestinale.

Dr. Scott Mumby, membru al Societăţii Regale de Medicină, membru fondator al Societăţii Britanice pentru Nutriţie şi Alergie, afirma că vaccinarea este un asalt deliberat asupra sistemului imun.

Vaccinările obligatorii care se efectuează în România: BCG (împotriva tuberculozei), DiTePer (împotriva difteriei, tetanosului şi tusei convulsive), DT (împotriva difteriei şi tetanosului), antipolio, antihepatita B, ROR. Un sugar în România primeşte până la vârsta de 1 an nu mai puţin de 27 de vaccinuri obligatorii (!), conform Calendarului de vaccinare, Ordinul 1.318 / 2009.

Este inadmisibil faptul că de la 4 - 5 vaccinuri unice făcute în trecut s-a ajuns la ora actuală la noi la 30 - 35 de vaccinuri/copil, în diferite combinaţii, fără a fi făcute studii (cel puţin nu sunt oficiale) care să ne asigure că sistemul imun al sugarului este pregătit pentru astfel de agresiuni din afară, fără să ni se arate consecinţele lor în timp (tânăr, adult, vârstnic), fără să se facă studii comparative între copiii vaccinaţi şi cei nevaccinaţi (deşi sunt mulţi astfel de copii), fără multe alte informaţii pentru publicul larg.

Principiul vaccinărilor obligatorii contravine principiilor elementare ale drepturilor omului.

În Olanda, Spania, Anglia, Italia, Austria, Elveţia, nu este obligatoriu nici un vaccin. Sunt doar recomandate vaccinurile: DTP, Hib, antipolio, hepatitic B, antivaricelic, antipneumococic şi antimeningococic. La naştere nu este recomandat nici un vaccin. Pentru că există suspiciunea crescândă că vaccinarea împotriva bolilor relativ inofensive ale copilăriei este responsabilă de creşterea dramatică a bolilor autoimune, apărută după introducerea vaccinării în masă a copiilor. E vorba de boli de temut, ca leucemia, cancerul, artrita reumatoidă, scleroza multiplă, lupusul eritematos.

În Germania nu mai este obligatorie vaccinarea de câţiva ani, întrucât s-au raportat anual invalidităţi grave postvaccin în perioada 1995–2004, dintre care 60% au fost despăgubite.

Un singur vaccin poate provoca una sau mai multe boli. Prin combinarea lor însă (aşa cum se întâmplă acum), se înmulţesc bolile, se intercondiţionează şi se agravează reciproc. Cu cât sunt administrate copiilor mai multe vaccinuri combinate (pentavaccin, hexavaccin), cu atât va fi mai dificilă studierea reacţiilor secundare şi a bolilor pe care le provoacă fiecare vaccin în parte.

Dacă se mai continuă vaccinarea va apărea în câteva decenii o patologie nouă, cea a societăţii vaccinate (dr. Deloge, "Tendencer de la medicine contemporane").

Surse:

Pagină realizată de Marius Prichici

Moştenirea Codreanu (XV)

S-A ÎNTÂLNIT CHIORUL CU SURDUL

- Există în ţara românească libertatea de gândire?

- Da, GÂNDEŞTI ce vrei.

- Există în ţara românească libertate de exprimare?

- Sigur că da, cu condiţia să te exprimi cum ţi se dictează.

- Există în ţara românească libertate de asociere?

- Sigur că da, cu condiţia să nu fie vorba de naţionalişti români.

- Ce este cu naţionaliştii ăştia?

- Păi, naţionalişti sunt de două tipuri: buni şi răi. Vorbim întâi pe plan internaţional: De exemplu, (ultra)naţionaliştii evrei. Sunt buni, ei îşi apără pământul de arabi şi de palestinieni.

- Naţionaliştii francezi sunt buni?

- Nu, ei nu sunt buni.

- De ce?

- Păi fiindcă sunt de extremă dreapta!

- Şi care este diferenţa dintre extrema dreaptă şi ultranaţionalişti?

- De exprimare!

- Dar naţionaliştii francezi de cine îşi apără ţara?

- Tot de arabi.

- Păi atunci nu sunt şi ei buni?

- Ei nu sunt buni pentru că ei nu sunt evrei.

- Dar naţionaliştii germani sunt buni?

- Nu, căci ei aduc aminte de Naţional-socialişti.

- Dar naţionaliştii ruşi sunt buni?

- Nu, că ei amintesc de bolşevici!

- Mai sunt totuşi şi naţionaliştii buni pe undeva în lume?

- Din câte cunosc eu, nu.

- Cum este definit naţionalismul?

- După Larousse - deci un dicţionar de autoritate mondială - **sună cam aşa: "naţionalism = doctrină care afirmă că primează interesului naţiunii, în raport cu interesele de grup, de clasă sau ale individului, care le conţine."**

- Păi nu văd nimic criminal în naţionalism. Eu ştiam că sunt nişte ăia care sunt iuţi la mânie: întâi te omoară şi apoi te întreabă al cui eşti şi din ce comună. Dar în România există naţionalişti?

- Au existat şi există.

- Şi cine sunt ăştia?

- Legionarii.

- Şi legionarii cum au fost?

- Nu au fost buni.

- De ce?

- Pentru că ei nu au luptat cu arabii!

- Dar cu cine au luptat ei?

- Cu toţi cotropitorii României din perioada interbelică; au constituit rezistenţa armată din munţi în perioada comunistă, dar au avut dintotdeauna ca duşman principal, comunismul.

- Dar în România mai sunt şi alţi naţionalişti în afară de legionari?

- Da, mulţi români sunt naţionalişti, dar le este frică să recunoască; alţii recunosc - dar le este frică să se declare, iar cei ce se declară, cred că este arhisuficient, că şi-au făcut datoria: gâfâie şi... se opresc.

- Dar de ce le este frică, doar trăim într-o ţară liberă?

- Cum să vă explic eu? Un câine în lanţ este liber sau nu? Nu este liber, el se învârte doi metri în jurul ţăruşului. A venit revoluţia şi a rupt ţăruşul.

- Şi, şi...

- Gata cu ţăruşul, tovarăşi! Acum LANŢUL este pe o sârmă. Zburzi în voie cât e ziua de lungă şi cât e sârma de lungă.

- Dar cu LANŢUL cum e?

- Aici e altceva: toţi latră într-un cor.

- Şi dacă cineva iese din cor, ce se întâmplă?

- Eee, ai văzut şi dumneata atâtea cazuri. Îl calcă maşina.

*- Dar **liberalii** nu sunt naţionalişti?*

- Nu, ei sunt mondialişti.

- Ce înseamnă mondialişti?

- Mondialiştii sunt internaţionaliştii.

- Internaţionaliştii nu sună cam aproape de Internaţionala comunistă?

- Ba sună, numai că cei care au încercat să cucerească lumea prin comunism, au constatat la un moment dat că nu le mai convine. Drumul era greşit economic şi, oricum, rezultatele nu îi mai satisfăceau. Au schimbat macazul şi firma: Nu mai este internaţionalism proletar, ci internaţionalism capitalist, adică mondialism.

- Şi spui că sunt tot ăia. De unde ştii?

- M-a informat cineva de mare încredere. Oricum, să nu mai spui la nimeni, că e un mare secret!

- Dar democraţii ce sunt?

- Ce să fie, un model SUA, dar păstrând proporţiile.

- Dar ei sunt naţionalişti?

- Doamne fereşte, ei ţin cu Marea Neagră!

- Adică cum?

- Păi, democraţii americani ţin cu negrii. Noi, deocamdată neavând destui negri, până mai strângem, ne mulţumim cu Marea Neagră. Nu domnule, Marea Neagră e altceva!... ...Care Maree Roşie.

*- Dar **ţărăniştii** sunt naţionalişti?*

- Nu, ei au fost de stânga totdeauna. Iar acum sunt partid popular.

- Adică cum "partid popular"?

- Păi uite cum devine cazul: când o scrânteşti şi rămâi fără membri, se cheamă a fi "partid popular". Adică: poporul român e sărac, deci nu are; şi dumnealor sunt săraci, nu au membri - au devenit, cum se spune, "populari".

- Dar Partidul "România Mare" este naţionalist?

- Se străduieşte; deocamdată, este şi el "partid popular".

- Adică cum, are aceeaşi doctrină cu ţărăniştii?

- Nu, nici vorbă! Doctrina lor este în strânsă legătură cu V.C. Tudor. Toată lumea se uită atent în gura domniei sale şi, de la discurs la discurs, toată lumea se modelează. Când devin aprigi duşmani ai comunismului, când ridică statui lui Antonescu, când lui Ytzac Rabin, când plâng după realizările Tovarăşului, când înfierează pe actualii comunişti mascaţi în social-democraţi, când le fac jocul în legislativ - şi uite aşa!

*- Nu a mai rămas să întreb decât de **U.D.M.R.** Nu cred că sunt naţionalişti, că ei sunt unguri.*

- Ba aici este invers! Sunt naţionalişti, dar nu români.

- Şi ungurii naţionalişti sunt buni sau răi?

- Păi, naţionaliştii unguri sunt buni, căci luptă cu arabii.

- Adică cum cu arabii?

- Simplu. Românii sunt arabii ungurilor. Orice minciună repetată sute de ani despre apartenenţa pământurilor unei naţii sau a alteia, ajunge să fie socotită adevăr şi se încearcă impunerea ei, mai ales când poţi să baţi cu pumnul în masă.

- Adică cum cu pumnul?

- Eee... vorba vine. Baţi cu tancul, cu racheta, sau pui pe masa judecătorului bomba atomică.

- Şi cum, ungurii au voie să fie naţionalişti? Nu îi condamnă Apusul sau ceilalţi corifei?

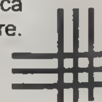
- Domnule, nu ai înţeles! În România numai românii nu au voie să fie naţionalişti, că ceilalţi minoritari trebuie să-şi păstreze identitatea naţională, ei trebuie să fie sprijiniţi moral şi material, că numai aşa intrăm în graţiile Apusului. Dar nu numai din acest motiv: În general, pe politicienii noştri îi doare în cot de toţi. Adică vreau să spun că ultimul lucru ce se poate aştepta de la ei este sinceritatea. Se fac a plânge cu lacrimi de crocodil pe umărul ţiganului nedreptăţit, îşi rup hainele de pe ei pe la diferite muzee, dar soarta reală a altora nu contează pentru ei.

- Ar trebui să facem mai multe pentru minoritari?

- Sigur că da! Sau poate nu foarte sigur... Se aud tot felul de lucruri grave, mai ales despre tratamentul rromilor.

- Ştii sigur?

- Ei, nu chiar foarte sigur, dar nu există fum fără foc. Cică pe copii nu îi primeşte în şcoli, îi dă afară. Maturii sunt daţi afară din servicii, cică alocaţia de stat pentru copiii de rrom ar fi prea mică, sunt suspectaţi - pe nedrept - de felul în care au procurat banii să-şi facă bordeiele cu turnuleţe şi zeci de camere.

La facultăți li se rezervă locuri speciale, lucru jignitor, că nu o vrea cineva să îi asemuiască cu tovarăşii comunişti care ieşeau ingineri după doi ani, fără să fi avut liceul la bază.

În politică sunt marginalizați: mai au si ei câte un preşedinte al României (şi acela schimbat acum), prim miniştrii, miniştri, deputați, primari generali şi primari.

Culmea, se aude că se vor limita posturile de împărat al romilor la unul singur! Fără explicații! La regi însă s-a dat liber! Chiar şi încoronarea la biserica Regilor Români, la Curtea de Argeş, este liberă. Trebuie să recunoaştem că mitropolitul a oficiat încoronarea fără să fie plătit. Exemplu de urmat şi de alți mitropoliți şi alți regi, romi, pe scaunul regal al unuia, cică Ferdinand! Poveşti.

- Dar cu nunta în Palatul Parlamentului cum este?

- Român clevetitor! Adică le vezi anormal? De la puşcărie, ţuşti mire în "Casa Poporului", cu miniştri, deputați, bancheri artişti şi actori! Care este rolul detenției? Reeducarea! S-a schimbat omul, din infractor în cetățean model! Trebuia omul încurajat, ce naiba!

- Văd că vorbeşti cam mult despre țigani. Nu crezi că vei fi acuzat de antisemitism?

- Păi eu nu am vorbit deloc de țigani, eu am vorbit de rromi.

- Şi care este diferența dintre ei?

- Multe nu ştiu nici eu! Aş putea totuşi să-ți dau nişte exemple: Când este vorba de a fi despăgubiți de statul român pentru deportările în Transnistria, îşi zic "rromi". Ori când cer azil politic în Anglia. Opereta Română are însă în repertoriu "Voievodul Țiganilor". Prietenului meu de o viață, Nicu Țiganu, dacă i-aş spune "Nicu Rromu", cred că m-ar înjura de m-ar trece Dunărea.

- Am înțeles şi nu prea. Dar cu semiții ăştia cum este? Când vrei ori nu vrei, auzi: "antisemitismul" acesta!

- Păi, semiții sunt nişte seminții. De exemplu, cum ar fi latinii sau slavii, ori germanicii, care trăiesc în special în Orientul Mijlociu - dar şi în Africa şi Asia. După acelaşi Larousse de îți spusei mai înainte, ei ar fi: arabii, evreii, etiopienii.

- Păi ziceai că evreii luptă contra arabilor. Înseamnă că sunt şi ei antisemiți?

- Păi nu ți-am zis că îşi apără teritoriul?

- Şi cam cât la sută dintre semiți sunt arabii?

- Nu ştiu sigur, dar cred că 90%.

- Nu te gândeşti că vei fi aspru taxat şi acuzat de naționalism?

- Nu prea cred. Cine se uită la ce spun eu? Oricum, ar fi o mare onoare pentru mine; tot ce am spus este cunoscut de toată lumea: şi de prieteni, şi duşmani!

- Şi atunci, de ce mai trebuie toate puse pe hârtie?

- Păi ca să vadă tot românul că se poate lătra şi altfel decât în corul hienelor!

- Păi nu ziceai că cine latră altfel îl calcă maşina?

- Ba da, dar AI VĂZUT TU MAŞINĂ CĂLCÂND ZECE CÂINI ODATĂ?! NICI VORBĂ!

Dar 20, dar 100, dar 100.000?! Imposibil!!

- Şi atunci, care este SOLUȚIA?

- Eu cred că ar trebui SĂ RUPEM LANȚUL!

Cuvântul Legionar nr. 21

***

"COVALACT" MILITEAZĂ PENTRU "UNGARIA MARE"

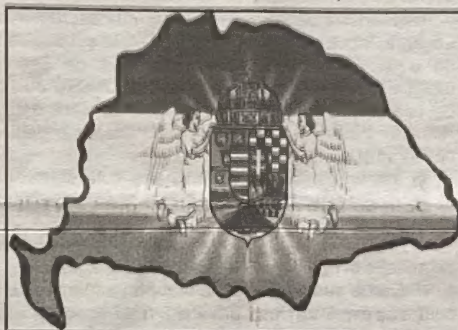
Logo-ul brandului Covalact are un mesaj subliminal extrem de interesant care ar fi trebuit să dea de gândit mai multor instituții ale statului

român, şi, de ce nu, românilor care cumpără aceste produse cu mesaje cel puțin ciudate, cu coincidențe prea "clare" spre a fi doar "coincidențe".

Specialiştilor în simbolistică şi în mesaje subliminale le-a atras atenția logo-ul companiei Covalact Sf. Gheorghe pentru că este o harta uşor stilizată a Ungariei Mari, adică Ungaria actuală împreună cu Transilvania.

Povestea brandului Covalact de Țară începe în

2009, la doi ani după ce pachetul majoritar al producătorului de lactate Covalact a fost achiziționat de fondul de investiții Sigma Bleyzer de la un om de afaceri roman. Un an mai târziu, a fost creata campania TV de lansare a brandului Covalact de Țară şi a sloganului „Prea bun. Prea ca la țară". Practic, din anul 2000, adică de cinci ani, reclamele TV promovează brandul companiei din Sf. Gheorghe prin logo-ul care reprezintă harța stilizată a Ungariei Mari.

Covalact este unul dintre cei mai mari producători de produse lactate la nivel național, având o capacitate de prelucrare de 200.000 litri de lapte zilnic. Portofoliul de produse al companiei acoperă întreaga gamă de lactate, de la iaurt, smântână, brânză proaspătă, brânză Făgăraş, lapte, chefir, caşcaval, unt, produse din lapte de capră. Înființată în 1969, Covalact este una dintre companiile cele mai importante pe piața românească de produse lactate. În prezent compania este deținută de Fondul de investiții american SigmaBleyzer Southeast European Fund, care mai deține în România şi brandul Lactate Harghita.

***

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

Vin americanii

Deținuții care şi-au sfârşit zilele în închisoare prin anii 50 au murit nutrind speranța eliberării măcar a copiilor lor de către americani.

Până la urmă, au venit americanii.

A avut loc "Marşul Cavaleriei", pornit de la Mihail Kogălniceanu (Constanța) cu destinația Cincu (Braşov) şi puncte intermediare la Ploieşti, Sinaia şi Braşov.

Parlamentul a votat în favoarea abrogării Hotărârii 29 din 2 mai 2007 prin care numărul maxim al forțelor SUA aflate pe teritoriul României era limitat la 3.000. **Acum vom avea militari americani, vorba cântecului, "fără număr".** Să ne săturăm!

Având în vedere faptul **că se antrenează în tehnici de lupte civile de stradă** şi că în prealabil a **fost distrusă armata română, *credeți că au venit ca să ne apere de ruşi, sau ca să apere statul colonial de la noi?***

***

"Interzis uitatul urât! Pedeapsa cu închisoarea""

O nouă lege din Israel – luna mai anul acesta -

condamnă la 10 ani închisoare protestatarii care aruncă cu pietre în vehiculele "in mişcare"! ("The Guardian", 1.06.2015).

Nu vă spune nimic ştirea, aşa-i?

la gândiți-vă puțin: ***cine*** şi ***de ce*** aruncă cu pietre în vehicule? (Ajutător: ce fel de vehicule, cumva tancuri? Ale cui sunt?)

Este că acum totul devine clar?

Palestinienii ripostau cu pietre în fața armelor de ultimă generație ale coloniştilor evrei. Ei bine, de acum e interzis!

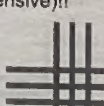
Pentru că ai aruncat cu pietre faci zece ani de închisoare... Atenție: nu e vorba că ai rănit sau, Doamne fereşte, ai omorât pe cineva cu acele pietre. Nu, nici gând! Simplul aruncat cu pietre, acțiunea în sine se pedepseşte. (Probabil că nu se face nici un proces: îi "saltă" de pe stradă şi îi închide. Sau de acasă: "Ai aruncat cu pietre, te-am văzut eu!")

Ministrul israelian de Justiție susține că e o pedeapsă blândă!! (Ar trebui omorâți?! Cu... pietre?)

Sugerăm câteva completări: cine scuipă ia cinci ani, cine scoate limba sau flutură degetul primeşte unul până la doi ani, cine se uită urât, câteva luni... !

Prof. Iftimovici scria în numărul trecut că în Franța e interzis râsul (pe seama evreilor, nu a francezilor). În Palestina e interzis să te aperi (pietrele şi bombele artizanale sunt cam singurele mijloace defensive)!!

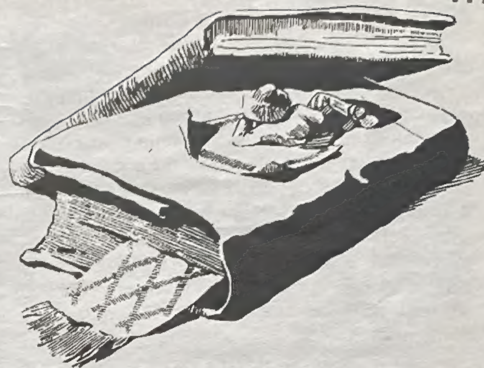

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **20** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE:

"Puteți da câteva exemple din istoria Mişcării care reflectă stilul legionar de luptă?"

nu a fost dat de nimeni, de aceea îl dăm noi,

iar premiul (cartea *"Din luptele tineretului român 1919 – 1939"* – volum colectiv) **se va acorda celui care va răspunde corect la întrebarea lunii acesteia.**

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Exemplele din istoria Mişcării care reflectă stilul legionar de luptă sunt expuse în cartea lui Const. Papanace, "Diverse stiluri de luptă politică" – "*Stilul legionar*".

Obiectivele strategice ale Căpitanului fiind formarea omului nou şi pregătirea neamului pentru înviere – un țel foarte cuprinzător, aproape religios –, şi planurile lui de luptă, precum şi metodele, trebuie judecate şi înțelese în funcție de realizarea acestor obiective.

Conform premiselor puse la baza Mişcării de Căpitan, trăirea este esențialul. Sistemul legionar, chiar după moartea eroică a lui Moța, a cărui jertfă a fost pusă la temelia Mişcării, n-ar fi fost complet dacă el însuşi n-ar fi dat trăirea, pe toate gamele.

Căpitanul este primul care afirmă partea profund morală în viața politică şi o realizează. Când nu poate, preferă să moară, jertfindu-se, căci victoria în compromis este însăşi moartea pentru totdeauna a biruinței. De aceea el este o **sinteză** de erou şi martir, adică de **pământ şi cer.**

Aplicații practice ale stilului legionar

- Crearea expresiei politice

După intrarea pe arena politică prin înființarea **Gărzii de Fier**, ce a atras opinia publică – ceea ce era de urmărit – Căpitanul s-a retras tot pe planul că lucrează pentru viitor. A pus accentul pe educație, aşa cum de altfel ieşea din structura Mişcării pe plan mare.

Deci **nu a pus accentul pe activitatea politică** în sensul obişnuit, în stilul democratic vechi, adică prin tratative, tatonări, sondări, aranjamente etc. **A inaugurat un stil propriu, care excludea politicianismul** (conform esenței legionare), dar care, în acelaşi timp, proiecta din ce în ce mai mult pe planul politic Mişcarea.

După desființarea Gărzii de Fier de către autorități, a înființat **Partidul "Totul Pentru Țară".**

Forma de partid lărgea baza de încadrare prin posibilitatea de înscriere în Mişcare sub calitatea de membru, care era mai puțin exigentă decât aceea de legionar, reglementată de legile severe din „Cărticica şefului de cuib", aşa cum cerea noua fază de luptă.

Or, ca şi în prima fază (a Gărzii de Fier), **Căpitanul nu şi-a părăsit terenul moral şi educativ** care forma esența Mişcării şi în această fază, şi nu a manevrat în stil politicianist, prin întrevederi, pertractări etc., ci a adâncit educația de tabără sub formele cele mai variate şi a extins-o în domenii inedite în care va constitui, pe lângă prilej de propagandă temeinică, şi de educație națională în mase, creând posibilități de convertire la viitor.

- Crearea forței proprii

După **cucerirea şi organizarea studențimii,** a doua forță reală care trebuie cucerită şi organizată va fi **muncitorimea.**

Efectul va fi dublu: o forță combativă, care forma elementul principal de şoc al iudaismului, va trebui smulsă din mâinile lui şi pusă în slujba idealului național.

Înfrățirea dintre studențime – intelectuali – şi muncitorime va constitui bastionul cel mai solid al Mişcării.

Cucerirea şi organizarea muncitorimii nu se va face însă prin promisiuni şi compromisuri pe terenul materialismului iudaic, ci se va ridica pe planul spiritual. De aceea, în nici o mişcare naționalistă muncitorimea nu s-a simțit atât de legată ca în Mişcarea Legionară.

Din primele momente ale luptei sale, Căpitanul va spune: "Trebuie să şi luptăm pentru dreptatea muncitorilor. Au dreptul la pâine şi dreptul la onoare. Trebuie să luptăm contra partidelor oligarhice, creând organizații muncitoreşti naționale care să-şi poată câştiga dreptatea în cadrul statului, nu contra lui. ... Dreptatea ta, în cadrul dreptății neamului!" (Pentru legionari).

Când la Grivița au fost împuşcați muncitorii români, Căpitanul va lua apărarea muncitorimii în Parlament față de guvernul țărăniştilor de stânga (Călinescu, Mihalache), depăşind prin aceasta socialiştii salonarzi.

Căpitanul încadra indestructibil muncitorimea în Legiune, înnobilând conştiințele derutate şi speculate de evrei, iar mobilul acțiunii nu va fi de esență iudaică negativă, adică „ura contra celor care au", ci de esență pozitivă: „dragoste pentru cei care n-au." Aceasta înseamnă o renunțare din dragoste pentru cel sărac şi pentru Țară.

b. Spiritul de corp va fi menținut şi cultivat, dar nu în tendința satanică a distrugerii, ci în voluptatea creației şi a dăruirii.

c. Prin dematerializare, va dispărea motivul iudaic de agitație şi răscolirea patimilor până la abrutizare.

d. Darea sentimentului de stăpân va fi însă cheia centrală; evreii la clasa proletară n-au speculat atât bogăția pentru bogăție şi lucruri materiale, ci patimi de dominație.

Acest sentiment comprimat la oameni umiliți şi obidiți a dat luptători fanatici.

În spiritul legionar, pe aceste teme Mişcarea Legionară va ridica muncitorimea pe terenul său, punând la bază, în loc de ură, dragostea.

Sentimentul de stăpân va fi cultivat conform legilor elitei, în sensul de a jertfi mai mult.

Prin cucerirea şi organizarea muncitorimii, Mişcarea Legionară devenise acea forță bine înfiptă pe toate straturile româneşti.

Tabăra de la Casa Verde va avea acest rol de continuare a educației care se proiecta prin digul de la Vişani, dar se va adăuga încă unul, esențial: crearea de condiții pentru o forță proprie, care să fie în mod permanent la îndemână.

Obiectivul era deci **şcoala constructivă** pentru legionari şi **prilej de educație pe toate planurile,** demonstrație de politică permanentă prin pildă în capitala țării, care atrăgea manifestații şi simpatii sub toate formele, dar şi construirea unui local propriu pentru **adăpostirea la un loc a luptătorilor răniți care se consacrau Legiunii, asigurarea unui minim de existență.**

Posibilitate de educare, dar şi **prilej de cercetare a aptitudinilor şi calităților sufleteşti** ale acelora din rândul cărora trebuiau să se recruteze cadrele şi elita legionară.

Aşadar, crearea Casei Verzi (la care se vor adăuga accesorii: grădina de zarzavat) era o bătălie de **propagandă educativă, în contrast cu lumea parazitară a îmbuibaților de politicieni,** o demonstrație de voință şi de rupere de viața comodă a atâtor intelectuali care se înfrățeau cu muncitorii, dând considerație muncii manuale creatoare, dar în special **sediul unei forțe, pentru a avea la dispoziție, la orice oră din zi şi din noapte, elemente formate de luptă,** gata a fi întrebuințate oricând nevoia o cerea.

Se creau **profesionişti revoluționari.** Dar **asigurarea existenței lor se făcea prin muncă şi jertfă proprie,** astfel că întreaga lor ființă morală nu numai că era cruțată, dar ieşea întărită, fiindcă era la antipodul unei concepții mercenare, aşa cum se întâmplă în lumea revoluționară, unde domină materialismul. **Deci forța proprie se realiza din energia proprie, într-un stil propriu.** Căci cel care este lipsit de forță proprie rămâne oricând la discreția acelora care au forță, şi este umflat sau dezumflat în funcție de interesul acestora.

- Taberele de muncă

Acestea vor constitui un teren de activitate politică cu totul inaccesibil politicienilor şi politicianismului, care în permanență au cultivat interesul partizanului în detrimentul avutului public, fapt care va îngrădi şi îngreuna dispersiunile şi va constitui în acelaşi timp meterezele morale ale cetății pe care nu le vor putea trece organele represive fără a se face odioase.

Toate taberele de muncă vor avea ca factor comun educația legionară pe toate laturile, fiind adevărate şcoli de cadre şi cel mai bun prilej de activism de mişcare (creație), făcând şcoală faptei creatoare. Fiecare categorie însă va avea un rost special. Tabăra de la Casa Verde, Giuleşti, ca şi orice tabără pentru sediu, va crea cazemate legionare.

Taberele de la Carmen Silva, Rarău etc. vor fi pentru educarea, întremarea fizică şi sufletească, cea de la Arnota pentru elevii de liceu şi cea de la Susai pentru a pălmui nepăsarea politicienilor față de eroii neamului. De asemenea, în fiecare sat sau comună vor fi şantiere legionare care vor promova, prin contrast cu ravagiile politicienilor, munca creatoare:

- Comerțul legionar

Mişcarea Legionară, deşi îl va practica pentru câştigarea existenței celor care vor munci, la bază totuşi vor sta onoarea şi sufletul, pe ideea de bătălie şi biruință împotriva unei mentalități; aşadar, tot **principiul educativ.**

Căpitanul aducea o concepție cu totul nouă: adevărata concepție creştină. Întreprinderile pot fi conduse de elite care să creeze pe criterii spirituale, adică din idealism sau impulsul creației. Acest lucru este posibil dacă se ating în om coardele sufleteşti corespunzătoare.

Această concepție va anima taberele de muncă legionare şi cu deosebire comerțul legionar.

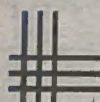
Căpitanul a pus **onoarea** la baza comerțului legionar şi i-a fixat ca axă de dezvoltare nu interesul, ci răsplătirea funcțiunii şi **voluptatea creației.**

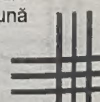
- În relațiile cu ceilalți:

Căpitanul evita să creeze adversități acolo unde trebuia să existe o înțelegere organică.

Căpitanul a menajat **armata** până la extrem chiar, atunci când era izbit de ea pe nedrept. Nu era numai un calcul tactic, ci în primul rând afinitatea organică pe care o avea cu spiritul ostăşesc pe care el îl cultiva cu atâta pasiune în Mişcare. Afirmarea spiritului ostăşesc însemna virilizarea şi înnobilarea națiunii şi deci întărirea statului intrat în descompunere tocmai din cauza spiritului iudaic.

Dacă aceste rațiuni de natură interioară nu erau suficiente, singură primejdia comună externă impunea acest lucru.

De asemenea, Mişcarea Legionară are atâtea afinităţi cu învăţătura **Bisericii**, încât ar părea lucrul cel mai paradoxal şi de neînţeles ca între aceste două organizaţii să nu existe o totală colaborare.

Mijloacele de luptă ale Mişcării Legionare în esenţa lor sunt aproape identice cu acelea întrebuinţate de primii creştini, dar, spre deosebire de aceştia, care se mărgineau numai la această armă defensivă, care era suficientă pentru a avea viaţă veşnică în ceruri, **Mişcarea Legionară, care trebuie să asigure neamului românesc o solidă bază pe pământ, dinamizează această idee de jertfă, dându-i sensul ofensiv**. De aici rezultă **forma activă a jertfei; vitejia** sau voluptatea dăruirii în luptă pentru un ideal, care este apanajul popoarelor tinere şi neobosite.

După cazul Duca, de exemplu, care a intimidat canalia politicianistă gata de a se transforma în călău, soluţionarea radicală a cazului Stelescu a intimidat canalia care a reuşit să simuleze şi să se strecoare în Mişcare.

Prin hotărârea de suferinţă şi jertfă a legionarilor, arma represiunii s-a dovedit a produce efecte contrarii, întărind curentul Mişcării.

Chiar când trebuia să atace, Căpitanul o făcea într-o formă elegantă, şi era cu atât mai dureros cu cât era mai elegant. Şi aici arma contrastului îşi arăta efectul nimicitor, de caracter

Marile personalităţi ostile erau menajate. Căpitanul, de exemplu, încerca să prevină ostilitatea iraţională şi tumultuoasă a lui Iorga printr-o atitudine respectuoasă şi prin obiectivitate, fără să aibă o nuanţă de adulare şi măgulire.

Poziţia luată faţă de cuzism a fost aceea a neglijării şi chiar a **desconsiderării**, ferind Mişcarea de dependenţă sufletească şi criticism, pentru ca efortul ei să fie pozitiv.

Arma cu care se va război în principal va fi arma ţinutei şi a **contrastului**. La meschinăriile şi uneltirile acestora va răspunde prin faptele creatoare şi pline de credinţă ale legionarilor. Şi din acest contact va ieşi strivirea lor morală şi minimalizarea politică.

Pretarea lor la diversiuni şi incorectitudini de atac îi vor face pe Căpitan să îi situeze pe aceeaşi treaptă cu cei mai odioşi politicieni.

- Propria jertfă

Cercurile iudeo-plutocratice care pregăteau încercuirea şi sufocarea Germaniei naţional-socialiste erau alarmate că într-o ţară aliată şi condusă de politicieni total aserviţi lor, cum era România, se dezvoltă o viguroasă mişcare populară, cu adânci afinităţi şi simpatii faţă de statele revoluţiilor naţionale. Teama că s-ar putea crea o breşă în sistemul de alianţe necesar politicii de încercuire a devenit generală în aceste cercuri internaţionale.

După experienţa făcută cu celelalte revoluţii naţionale care repurtaseră un succes răsunător ajungând la putere pentru că nu fuseseră înăbuşite încă din faşă, s-a preconizat metoda forte pentru nimicirea Gărzii de Fier şi a conducătorului ei.

În noua fază de luptă care a urmat **Căpitanul va a avut de înfruntat, singur cu Mişcarea lui, pe lângă politicianismul iudaizat intern, şi infernala forţă a iudaismului internaţional.**

După înfrângerea în alegeri a planului făcut de liberali, guvernul Tătărăscu va demisiona la 28 decembrie 1937, iar ca succesor va fi desemnat Octavian Goga, cu acelaşi obiectiv de nimicire, dar camuflat sub masca naţionalistă pentru diversiune, atât intern, cât şi extern. Scopurile urmărite erau:

a. Să deruteze şi să capteze curentul naţionalist al Mişcării Legionare în matca Partidului Naţional Creştin al lui Cuza - Goga care, din cauza slăbiciunii sale, era dependent de această camarilă.

b. Să folosească un guvern naţionalist ca instrument pentru distrugerea Gărzii de Fier, iar din reacţiunea acesteia să se nască o luptă fratricidă care s-ar fi soldat cu însăşi anemierea curentului naţionalist, în vreme ce partidele iudeo-democratice, ca spectatoare, urmau să se reabiliteze în opoziţie.

c. Să uzeze şi să compromită însăşi formula unei guvernări naţionaliste totalitare care ar fi avut de luptat cu atâtea greutăţi interne, la care se adăuga şi sabotajul economic străin.

După parcurgerea acestor etape guvernul Goga putea fi înlăturat sub pretextul că nu fusese în stare să domine situaţia.

Pentru "restabilirea ordinei" urma să apară ca „salvatoare" tirania iudaică a lui Carol al II-lea. Acesta era obiectivul final al manevrei făcută cu diversiunea guvernului Goga.

Regele, ca să angajeze lupta decisivă, şi-a aruncat mănuşa.

Căpitanul n-a vrut s-o ridice, pentru a nu se pune în raport de forţă într-o conjunctură defavorabilă pentru el. Dacă o eventuală lovitură la 1938 nu reuşea – ceea ce era foarte probabil – ea ar fi fost o catastrofă pe toate planurile, atât în prezent, cât şi în viitor.

Regele a folosit conjunctura şi a pornit la atac decisiv după ce a pus mâna pe Căpitan şi pe cadrele legionare.

Terenul legionar însă şi structura spirituală a Mişcării permiteau retrageri strategice şi în această situaţie, prin retranşarea pe înălţimile jertfei.

Pentru cadrele mai puţin cunoscute darea la fund şi supravieţuirea subterană vor fi un mijloc de retragere. În cazul celor închişi, **darea de declaraţii că nu vor mai activa, pentru a ieşi din lagăr, avea acelaşi sens: adaptarea aparentă la situaţie.**

Angajarea decisivă a bătăliei de către rege la 1938, cu toate avantajele conjuncturii, avea însă un mare neajuns: era prea târziu. **Mişcarea prinsese rădăcini adânci în sufletul românesc.**

Căpitanul s-a oprit la soluţia ca să se dea în gol prin retragerea în lagăr sau închisoare, acolo **considerându-se mai în siguranţă de a i se imputa agitaţii subterane.** Avea convingerea că necesităţile politice vor determina o schimbare a atitudinii, din cauza evoluţiei evenimentelor externe.

Retranşat pe poziţia morală, **Căpitanul** va anunţa prin circulara nr. 148 din 21 februarie 1938, **dizolvarea instrumentului politic al Mişcării care a fost Partidul "Totul Pentru Ţară".**

Aceasta era o **retragere strategică** pentru aşteptarea unei conjuncturi externe favorabile.

Aceasta era **soluţia la care s-a oprit pentru faza politică, adică pământească.**

Dacă coaliţia politicianistă – întreaga clasă conducătoare – în frunte cu Regele ţării urma să continue prigoana şi după adoptarea acestei poziţii care le lăsa toată libertatea de acţiune, Căpitanul renunţa la victoria politică, **optând pentru victoria morală ieşită din martiriu, care va fi cea mai durabilă.** Aceasta a fost linia strategică pe care şi-a ales-o.

"Cu toţii gata de moarte, înfruntând uneltirile nenumăraţilor mişei. Cu ce vor să ne învingă aceştia? Cu ce? Când noi, până la cel din urmă legionar, stăm gata de moarte?" (Corneliu Zelea-Codreanu – "Pentru legionari")

Nu toţi legionarii au putut să înţeleagă valoarea politică a acestei linii care va constitui forţa permanentă a Mişcării.

Vigoarea Mişcării în veac va adeveri însă mereu acest lucru, că biruinţa ieşită din martiriu este cea mai durabilă.

Când efortul pentru bătălia politică se va dovedi ineficace, atunci Căpitanul va angaja bătălia strategică ce va concorda, după evoluţia de un deceniu a Mişcării, cu premisele Legiunii, pentru a face un sistem total, integral complet.

Ca esenţă, trecerea de pe planul eroic pe cel al martiriului nu este decât o deosebire de grad în sensul înălţării.

În evoluţia acţiunii sale Căpitanul a avut ca bază violenţa eroică, pentru a erupe şi a se impune atât timp cât nu s-a cunoscut linia morală a imbatabilităţii terenului.

După apariţia cărţii „Pentru legionari" şi jertfa lui Moţa, s-a încheiat această fază, pentru a se adopta o concepţie superioară.

De ce s-a dat Căpitanul dezarmat în mâinile inamicilor săi?

Pentru mai multe motive tactice, politice etc.

Greşeală din punct de vedere al forţei fizice, adică al raportului de forţe, dar **singurul procedeu al forţei morale. Altfel întreg sistemul său s-ar fi năruit** printr-o eschivare de la arma jertfei, fiindcă valoarea şi trăinicia lui constau tocmai în fondul moral.

În *stilul machiavellic (amoral)* nu s-ar putea concepe acest lucru (*"Pentru ce s-a lăsat Mântuitorul răstignit?"*)

În tactica legionară, idealistă şi cu o traiectorie atât de mare, **biruinţa nu este purtată de individ, ci de continuitatea organizaţiei** în care se păstrează spiritualitatea creată.

Dacă a căzut Căpitanul, nu se poate spune că prin aceasta a fost biruit, din moment ce el stă pe liniile lui.

Dimpotrivă, toate biruinţele prezente şi viitoare se vor datora lui, fiindcă el le-a schiţat vadul!

Tactica divină este tactica dragostei şi a jertfei. Ea te pregăteşte pentru viaţa veşnică şi Căpitanul a ales acest stil în momentul decisiv. **Pe moarte călcând devii nemuritor** şi dai forţa nemuritoare – suflu nemuritor – şi sistemului de luptă creat.

Numai înfruntând moartea cu o voinţă pe care nu o încovoaie şi nu o înspăimântă nimic, nici chiar moartea, face omul ceva. Aceasta a fost concepţia de bază trăită de Căpitan şi Moţa şi formează esenţa stilului creştin.

Pentru creştinism crucificarea este începutul marii biruinţi şi chezăşia tuturor biruinţelor care vor urma. La fel şi cu Mişcarea Legionară, adversarii nu vor putea pătrunde şi câştiga bătălia pe acest teren.

Fiecare stil de luptă îşi are un centru specific de greutate. La Mişcarea Legionară adversarii au identificat acest punct în persoana fizică a Căpitanului. Izbind în el şi nimicindu-l, au crezut că nimicesc însuşi centrul de greutate. Aceasta este adevărat, în oarecare măsură, pe planul politic imediat, dar Căpitanul nimicit nu numai material fizic, ci şi ca sursă spirituală (forţa morală).

Compromiterea ar fi fost într-adevăr o lovitură mortală.

Ori aceşti adversari l-au izbit fizic, fiindcă moral nu s-a lăsat Căpitanul, şi din această izbitură a ţâşnit marea spiritualitate a jertfei totale.

Centrul de greutate al Mişcării Legionare este poziţia ei morală. Numai când se izbeşte în această linie morală, atunci este primejduită Legiunea.

Mişcarea Legionară, pornind de la ideea de jertfă, va trebui în evoluţia ei să se jertfească mereu (aşa cum spune *jurământul legionar*) şi să aibă acest rug al jertfei pentru a-i lumina drumul permanent. *Sfinţii au spălat şi spală păcatele prelaţilor neoneşti.*

Este învins cel care cade, dacă a fost mişel în întrebuinţarea mijloacelor. Nu însă acela care cade pe linia onoarei.

Căpitanul nu putea lipsi de la locul jertfei, prin expatriere. Ce s-ar fi ales de întregul lui sistem moral şi ofensiv dacă ar fi fugit? Nu s-a prezentat la procesul din 1934, cu toate primejdiile pe care le avea?

Nu se poate închipui Căpitanul, ca erou, murind în patul lui, bătrân (ca pretinsul urmaş), pentru că stilul eroic cere tinereţe şi viaţă. **Nu secăturile, nu fanfaronii şi guşaţii, nu laşii se duc să înfrunte moartea pentru o idee, pentru un ideal, ci cei mai aleşi bărbaţi.**

Prin jertfa Căpitanului s-au pus temeliile lumii noi româneşti.

Este unica mare încercare a poporului român de a lua cunoştinţă de el însuşi şi de a ieşi de la remorca istoriei, afirmându-şi geniul său şi dând chiar prototipul şi sinteza omului care să însemne în mod real o depăşire a stadiului actual.

ÎNTREBAREA LUNII MAI: A existat vreodată vreun pact între legionari şi comunişti?
PREMIU: *"Din luptele tineretului român 1919 – 1939"* – volum colectiv

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
Marius Prichici OP 32, CP 157, sect. 1 Bucureşti
Tel.: 0746 700117
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa**; **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.
CONT lei: RO07CECEB10008RON3751727
CONT euro: RO52CECEB100B2EUR3751731

Mulţumim simpatizanţilor care au făcut donaţii, domnii: *M.D. şi I.D. din Bucureşti (2000 lei), O.J. din Timişoara (400 lei), Valentin S. din Canada (400 lei), Doru Olenici din Rădăuţi (50 lei), fam. Dumitrescu din Bucureşti (100 lei) şi M.V. din Ploieşti (100 lei lunar).*
Dumnezeu să vă răsplătească însutit!

M D. şi I.D. – Bucureşti: Nu ştiam că *RADU BUDIŞTEANU* a scris şi poezii! Mulţumim frumos! Reproducem cu plăcere versurile compuse în închisoarea Aiudului de eruditul avocat legionar Radu Budişteanu, emigrat apoi în străinătate şi autor al cărţii de memorii "În secolul luminilor stinse".

ÎNTÂLNIREA

"M-am întâlnit cu Absolutul mai des decât aţi crede voi:
Ne-am întâlnit cu Absolutul când tremuram în fiare goi,
La primul răsărit de soare ieşit din temniţi şi din cnut,
În ruga mamei la icoane, în mistica unui sărut.

Nu, nu m-am străduit zadarnic în trecerea mea pe pământ:
Am dus cu mine-mbelşugarea dumnezeiescului cuvânt.
Mi-or creşte flori nesemănate la căpătâi când n-oi mai fi,
Şi-o trece în urmaşi lyumina, în generaţii de copii.

În viaţă numai întâlnirea cu Absolutul ne dă har,
Cum mănăstirii-i dă chemarea numai bătrânul clopotar."

(FĂRĂ TITLU)

"Aş vrea să cânt despre iubire,
Despre noroc sau despre moarte,
Dar colţul meu de cer subţire
E prea sărac, e prea departe.

Aş vrea ca mâna prin zăbrele
Să poată apuca o stea,
Dar stelele-s la fel de grele
Ca sufletul, ca viaţa mea!"

Horaţiu Oprea - Mangalia: O să vă şochez, probabil, dar... Constantin Noica este ceea ce istoria numeşte "septembrist". Nu săriţi în sus, citiţi până la final. După 6 sept. 1940, în dorinţa de a mări baza de susţinere populară, Sima, proaspătul şef al Mişcării Legionare, nesocotind în continuare toate regulile care făceau din Legiune o organizaţie sigură şi unică, a deschis porţile Legiunii, putând deveni membru printr-o simplă adeziune. De regulă, termenul de probă după care puteai deveni legionar, dovedind nenumărate calităţi morale, era de trei ani, cu excepţii. Năvala oportuniştilor aderenţi la Mişcare după 6 sept. 1940 a transformat-o într-o organizaţie politică precum oricare alta, făcând loc în interiorul ei unor elemente necontrolate şi necontrolabile, distrugând disciplina internă, anulând idealurile, aruncând Legiunea într-un haos distrugător. *Categoric nu îl putem poziţiona pe Noica în acest context, dar nici alături de marii corifei ai Mişcării Legionare*, precum amicul său, Mihail Polihroniade, sau Ionel Moţa, Alecu Cantacuzino, Ion Banea, Gh. Clime, Vasile Cristescu, Gh. Furdui, Traian Cotigă şi mulţi alţii. Ca să fie ca ei i-ar fi fost necesară şi lui prezenţa alături de Căpitan, în vâltoarea evenimentelor. Această absenţă îl face impropriu de a scrie mai târziu articole la "Buna Vestire", ziar naţionalist intrat în proprietate legionară în sept. 1940. *Aşa-zisa "biruinţă legionară" (victorie a la Pirus), este declarată pe 6 sept. 1940; primul articol al filosofului apare pe 8 sept. 1940, iar ultimul pe 11 oct. 1940, scriind în acest interval douăzeci de articole; unde a fost până atunci, unde a fost după aceea??*

Monumentul Eroului Necunoscut în munţii Buzăului

Marian Chiţu - Focşani: Cred că am mai explicat asta, dar prefer să repet decât să vă las nelămurit. A spune că masoneria a servit interesele României este cel puţin exagerat. Masoneria militează pentru noua ordine mondială, pentru globalizare, pentru statul planetar, fără graniţe naţionale. Pentru a se ajunge însă aici era nevoie ca marile imperii să fie destrămate prin revoluţii şi războaie, formându-se state naţionale: român, ungar, austriac etc. Cu alte cuvinte, interesele masoneriei în sec. XIX au coincis întâmplător cu cel al românilor; mai departe însă aceste interese se despart, pentru că interesul românilor este să fie uniţi în continuare, iar etapa următoare în planul masonic este federalizarea ţării, desfiinţarea graniţelor, dispersarea românilor prin lume şi aşezarea masivă a străinilor de diferite etnii pe pământul românesc. Revoluţionarii paşoptişti pe care-i invocaţi dvs. erau nişte patrioţi care nu cunoşteau planul cu bătaie lungă al masoneriei, şi care credeau că se pot folosi de aceasta pentru a-şi servi ţara, aşa cum şi Octavian Goga, de exemplu, a crezut – naiv – că poate propune înfiinţarea unei loji creştine.

Cosmin Podaru – Buzău: Asociaţia lucrătorilor tipografi din Bucureşti, înfiinţată în Bucureşti în 1858 sub numele de "Casa de prevedere şi economii a lucrătorilor tipografi", a fost prima asociaţie profesională organizată în România. Şi-a încetat activitatea în 1871, dar în 1872 a fost înfiinţată Asociaţia Generală a tuturor lucrătorilor din România. Aşa au luat naştere sindicatele la noi. După anul 1900 au apărut uniuni de sindicate, create pe ramuri din aceleaşi profesii sau meserii înrudite. În 1905 s-a înfiinţat primul sindicat muncitoresc din România - sindicatul lucrătorilor tâmplari, iar anul următor a fost constituită Comisia Generală a Sindicatelor din România, atunci fiind adoptat şi statutul general al mişcării sindicale. În acelaşi an s-au pus bazele caselor de ajutor reciproc ale sindicatelor, iar după 1924 s-a trecut la reorganizarea sindicatelor ca entităţi juridice.

Florin Neagu – Plopeni: Ei, neaşteptată întrebare! Banca Centrală Europeană este o corporaţie privată deţinută de aceiaşi proprietari care au şi FED, Bank of England, Bank of China, Central Bank of Russia. Toate aceste bănci naţionale deţin monopolul de a tipări bancnote. Practic banii din buzunarul fiecărui cetăţean aparţin acestui grup restrâns de cetăţeni "aleşi". În afară de Iran nicăieri pe planetă popoarele nu deţin băncile aşa-zise "naţionale" şi nu au controlul emiterii şi distribuţiei de monedă, fie dolar, euro, yen, rublă etc... Aşadar, BCE a tipărit câteva sute de kg de hârtie igienică frumos colorată pe care scrie "euro" şi a dat-o poporului grec sub formă de împrumut. Dar dacă Banca Naţională a Greciei este filiala locală a BCE, cum ar putea vreodată guvernul *grec* să achite dobânda? BCE a dat nişte hârtie, a luat-o înapoi, iar pentru dobândă cere acum o ţară cu tot cu popor, resurse şi istorie de peste 3000 de ani. Spre deosebire de români, grecii sunt patrioţi, iar foamea i-a deşteptat, şi nu vor să-şi cedeze pământul escrocilor internaţionali. Fie li se şterge datoria complet, fie Grecia va ieşi din zona euro şi va începe să-şi tipărească drahma. Cine controlează masa monetară din orice ţară controlează 90% din economie. E foarte probabil că familia proprietară a BCE nu va renunţa la tiparniţa de bani din Atena. Grecii sunt de admirat, nu de înjurat.

Gheorghe Vişoianu (fără localitate): V-aţi gândit foarte bine între cele două trenuri: textul dvs. e bun de publicat. Încercaţi la "Tricolorul", e genul dvs.

Nicoleta Codrin

ISSN 1583-9311

Redactor-şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bîrzeanu, Vasile Păduraru
Secretar redacţie: Corneliu Mihai

Relaţii cu publicul: **Tel.: 0746 700117**
Marius Prichici OP 32, CP 157, sect. 1, Bucureşti
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

